Serdengeçti

ALLAHA, MİLLETE, VATANA KOŞANLARIN DERGİSİ

HAKKA TAPAR—HALKI TUTAR

İÇİNDEKİLER

KURBAN BAYRAMI..
Birleşmiş Milletler, Kâbede toplananlardan ibret almalıdır. Burada renkler birleşmiş, ırklar birleşmiş, kalpler birleşmiştir. On binlerce insan tek bir kalp, tek bir gönül halindedir.

PAKİSTANA SELÂM!
Müslüman Anadolu, daima kardeş Pakistan'ınyanındadır. Onun kuruluş ve kurtuluşunu, kendi kurtuluşu gibi heyecanla karşılar.

ERZURUMA SESLENİŞ.
Erzurum! Biz seni bir sınır şehri görmekten usandık! Seni Konya gibi, Sıvas gibi bir Orta Anadolu şehri görmek istiyoruz!:

TÜRKLÜĞÜN PERİŞAN HALİ!.
Koskoca bir millete mezar olan Sibirya! Ey donmuş soğuk arazi! Sinende kaç yüzbin sıcak genç insan vücudu var !..

GENÇLİK UYANIYOR!..
Yarının hakikî ve büyük muhalefeti bu genç ruhlardan doğacak! Bitmiş tükenmiş insanlardan hayır yok !..

KADIN VE CEMİYET.
Kadın cemiyet hayatından çekilmelidir, elinin hamuru ile erkeğin işine karışmamalıdır. Kadını kafes arkasından kurtardık diyenler, şimdi de onu sokakda kafeslemeğe çalışıyorlar.

LİSE HÂTIRALARIM.
Kadın öğretmenlerle talebeler arasındaki dalgalar!. Aşk maceraları - Liselerin iç yüzü - sınıfta arka sıralarda neler oluyordu ?..

KOMÜNİZME NİÇİN DÜŞMANIZ?.
Biz kapitalistlerin hizmetkârı değiliz ! Komunizm varlığımıza, istiklâlimize kastetmiş bir rejimdir. Biz bu menfur rejime onun için düşmanız..

ONDÖRT KARAKUVVET!
Bilgisizlik - aşağılık duygusu - Başkacılık - irtica - tembellik - nemelâzımcılık - göz yumuculuk - dam gacılık - bencilik, sencilik - pislik - yiyicilik - içicilik - (şehvet düşgünlüğü).

BU HERİFLERİ SALLANDIRMALI.
Analar diyor ki: «artık biz çocuklarımızı babalarına dahi emanet edemiyeceğiz... Bu ne rezalet! Bu herifleri ipe çekmeli!..»

ÜNİVERSİTE Mİ BANKA MI?
Leylî mektepler kaldırıldı; fakirler için yüksek tahsil imkânsız bir hale geldi; gir para çık para! Üniversiteler banka haline geldi! Bu ne demek?.

KÜRTÇÜLÜK:
Türkiyede hapishanelere kadar yayılmış bir Kürtçülük ceryanı var. Türkçüleri zincire vuran Türkiye Hükûmeti, Kürtcüleri nasıl görmemezlikten gelebilir?

GÜLÜNÇ HAKİKATLER:
Öksüz Anadolu öksüz mü ? - Garip bir mukayese - defter ziyaret edilir mi ? bunların lâikliği - F. Rıfkı parti kuruyormuş - ikisiz lokanta, fahişesiz otel aranıyor - sandalya kavgası ve hemşerilik - v.s.

Yıl: 3 1949 Ekim Sayı: 8

www.ulkunet.com

Serdengeçti aziz okuyucularının mübarek Kurban bayramlarını tebrik eder, din kardeşlerine Tanrıdan afiyetler ve saadetler diler.

MANILER

1 — Hayvanlar nalsız olmaz,
Ağaçlar dalsız olmaz.
TARIM'ın saz heyeti,
Cavit Oralsız olmaz.

2 — Pencerede cammısın,
Tükenmeyen gammısın.
Kovsalar da gitmezsin,
Nurettin Artam'mısın.

3 — Rüzgârlarla yarıştın,
Yıldızlarla barıştın,
Seçim Kanunumusun?.
Kayıplara karıştın.

4 — Ev yaptım tip üstüne,
Un serdim ip üstüne.
Doğru bir söz edilse.
Tekzip tekzip üstüne.

5 — Ankara İlimisin,
Hindistan fillimisin.
Çeşit çeşit, boy boysun,
Devlet tahvilimisin?.

6 — Bizi ezelden beri,
Kâinat deli bilir.
Arpadan un yapmayı,
Vedat Dicleli bilir.

7 — Kırılmış taşa döndün,
Sızmış sarhoşa döndün.
Necmettin Sadakmısın,
Muhacir kuşa döndün.

8 — Sözün erimisin?.
Sen benden gerimisin?.
Bir haftada zor geldin
Ajans haberimin.

9 — Çiçek toplasak kırdan,
Hiç çıkar mı hatırdan.
Ne vakit geçecek kı,
Ulaştırma satırdan.

10 — Geçim bizi başladı,
Ömrümüz yavaşladı,
Şimdi de numaralar,
Kömürlerde başladı

11 — Duman sardı ardımı,
Haber sana vardı mı?.
Millî piyango gibi
Şu Marşalın yardımı.

ISIRGAN

Devrimize Şiir

Yazmış bizim şairler bu devre destan, gazel:
Birbirinden rânâ, birbirinden güzel!

«Şairler Mahfeli» nde mâdemki bir âzayım,
Dedim «Devrimiz için bir şey de ben yazayım!»

Bir tarafta sefalet, bir tarafta hastalık,
Bu ne hüner Allahım, bu ne yaman ustalık?

Milletin kesesinden aşırılan paralar,
Vatanın sinesinde açtı derin yaralar!..

Varsın seylâp mahvetsin Adanayı, Tarsusu,
Kim düşünür, hey kardeş, önceden bu hususu?

Sen ister suda boğul, ister açlıktan geber.
Onlar safa sürsünler, biz kalalım tığ-teber!..

Varsın bedbaht köylünün çıksın göklere âhı,
Unutmuş çoktan onlar «Ayıp» ile «Günah»ı!.

Onlar söz açsın, bırak! (Yüz milyonluk bina) dan
Sen boyuna laf işit bir (Veled-i zina) dan!

Yaldızlı salonlarda olurken onlar sarhoş,
Tek öksüzün yanına sen karını çifte koş!

Bir şifa bulunmasın «Moda» adlı kansere,
Sen derdinle inle dur, onlar gitsin konsere!

Zannedip feryâdını vızıldıyan bir sinek,
Yurdu çiftlik yapsınlar, milleti sağman inek!

Bitirsin halkı varsın: Firengi, Sıtma, Verem;
Sen ister bir mecnun ol, ister dertli bir Kerem!

Bu devirde sesini duyurmak değil kolay,
Çünkü senin derdinle ederler hemen alay!

Kimi yangın çıkarır, kimi yakar, kavurur;
Kimi yüzüne tokat, beline tekme vurur!

Para etmiyor bugün: İlim irfan, fazilet;
Revaçtadır her türlü ahlâksızlık, rezilet!

Meslek edinenler var: Hile, yalan, dolan;
Gözdedir bugün: Dünkü meşhur Şanar Oğlanı!

En zengin mevkilerde: âyyaş perest olanlar,
Nâmuslu kimselerdir sararanlar, solanlar!

,Türk) ü yere vutacak şu yedizli ihtiras:
İçki, Kumar, Kadın, Lüks, Riya, Rüşvet, İltimas!

Der FEDAİ: «Çektiğim kör feleğin cevridir
Devrimiz dalkavuklar, muhterisler devridir!

Bizi ancak kurtarır ilâhi bir mûcize,
Kulları acımıyor, acısın Allah bize!...»

Aşık FEDAİ

Oluverdi

Çamlar yıkılıp eskiği bardak oluverdi
Bir dal uzatıp gölgesi çardak oluverdi.

Sessizdi ve durgundu devairdeki işler
Bir gird bayanlar hemen oynak oluverdi,

Kan damladı her an kaleminden bu hilâfsız
Fingirdedi ondan daha kıvrak oluverdi.

Her hanede sohpetsizlerimiz gam çıkarırken
Anide filizlendi ve yaprak oluverdi.

Kollar sıvanıp reyle ödevler değişildi
Erkekte kalan kısımda mutvaffak oluverdi.

Çıldırdı, firar etti karakterlerdeki erlik
Sürtündü köpekler gibi yaltak oluverdi.

Nevzat Nazif

CEVAP

Ahmet Emin Yalm

İlân edercesine yeni mezhep, dinini,
Kusmuşsun bize karşı o asırlık kinini,
«O» na fışık olmanın mânası vardır elbet,
Söyle ey Ahmet Emin ! Sende mi yoksa nöb

—0—

«Nâzım» ile yanyana söylenir oldu adın,
Nerden geldi bu ilham, söyle, nedir maksad
Çok şeyler yazıp çizdin «Solcu» ya, «Sol»a
Bil ki, bizden değildir artık o kazıl şair !..

—0—

Bir nâme yazar gibi işvebaz bir kadına,
Sen nasıl konuşursun Türk milleti adına ?..
Söz bizimdir, hak bizim, susmak düşer hep s
Bağlısın çünkü yalnız on kuruşluk (Vatan)

—0—

Biliyoruz eskiden, çok eskiden seni biz,
Her kuvvetin önünde, her vakit, çökersin di
Vererek sağa, sola Donkişotça kumanda;
Yapmak istemiş idin dün de bizi bir «Mandı

—0—

Türk : Sadece arslandır, olamaz manda, ay
Sen neler söylüyorsun, ey sapık Yalman da
Ne «Dönme» dir soyumuz, ne de «Beni İsrâil
Türklüğü hiçe sayan bir «Hiç» olur, iyi bil !..

—0—

Bıktı sizden bu millet, bıktı köyler, şehirler;
Yeter artık gençliğe saçtığınız zehirler !..
Çiğnetmeyiz bu yurdun toprağını, taşını,
Muhakkak ezeceğiz komünistin başını !..

İstanbul - 20/8/1
Cemal Oğuz ÖCA

www.ulkunet.com

Kurban Bayramı

Bugün Kurban bayramı... Allah yolunda kurban olanların, üryan olanların bayramı... Bu gece onbinlerce minare, şerefe, Allahın ve onun resulünün aşkına, şerefine sabahlara kadar yandı !..

Tanyeri ağarırken bu yanışlar feryat oldular!.. Ezanlar!.. Alemlerin rabbını bütün kâinata tefrar tekrar ilân eden ezanlar!... Müminleri felâha çağırdılar!.. Müminler uyandı!.. Karanlıklar yerini aydınlıklara terketti. Camiler cemaatlarla doldu!. Onbinlerce camide, milyonlarca insan hep birden aynı istikamete, kıbleye döndüler!.. Kalpler, gönüller, dudaklar, aynı duaları aynı âyetleri, aynı zamanda hep bir ağızdan tekrar ettiler. Allahın huzurunda secdelere kapandılar !.

Bu kaynaşma, bu birleşme, bu hep birden yokolma, varolma, hangi teşkilâtta, hangi dinde var! Din en büyük kuvvet, islâmiyet en büyük din!...

Şimdi şu anda kâbeyi, Arafatı, beyabanların, sahraların ortasındaki o muazzam kalabalığı düşünüyorum. Binlerce onbinlerce insan üryan, giryan bir halde.. Allahın huzurunda !... Japonyadan, İspanyaya kadar uzanan bütün iklimler, memleketler, renkler, ırklar birleşmiş!

Bir türlü birleşemiyen, birleşmiş milletler (!), bu insanlardan ibret alınalıdır. Allah bir! Peygamber hak! Bütün insanlar müsavi! Gaye aynı, vicdan bir!.. Dünyayı kurtaracak olan fikir, bu fikirdir; bu îmandır! Bir Allah! Bir Peygamber ve bütün insanlar....

1400 sene evvel sahraların ortasında Hıra dağından yükselen ilâhî bir ses, karanlık bir mağarada, Mekkeli bir yetimin gönlüne gürül gürül dökülen âyetler, hakikatlar, naslar.. İşte milyonlarca insanı 1400 yıl sonra peşinde sürükliyen Büyük, ölmez, sonsuz hakikat!... Bu hakikat Ebubekirde akıl, muvazene ve temkin, Osmanda cömertlik, Ömerde misilsiz adalet, Alide, sevgi, dostluk, aşk şeklinde tecelli etti!. Hepimiz ayrı ayrı, derece derece bu hakikatın tecellisiyiz!. Tâ Cavadan kopup gelen âşık, Sudandan gelen susuz, Anadoludan gelen bağrı taşlı gözü yaşlı sessiz insan, hep onun aşkına geldi. Kâbe, Arafat, Hac! Bir âşıklar mahşeridir... Bu aşk ve hakikat Cavalı büyük mücahid Ahmet Şükranide ihtilâl haline geldi. Pakistan da devletleşti.

Mehmetcik Çanakkalede, yedi iklime, 70 devlete ve 700 senelik korkunç bir medeniyetin bütün imkânlarına karşı. yanık bağrını siper ederken, o bağırdaki çarpan kalp, aynı hakikat aşkına, Allah ve Muhammed aşkına çarpıyordu!. Bunu hangi hain bilmezaşkına çarpıyordu!. Bunu hangi hain bilmemezlikten gelebilir!.

Osman oğullarını Domaniç yaylalarından Viyana önlerine kadar atan sevda

Bu devir âlimlerle zalimlerin birleştiği bir devirdir

Kosva, Muhaç, Çanakkale, Millî mücadele, Fatihler, şehitler, gaziler hep bu hakikattan hep bu aşktan geliyor!

Ben bundan yedi ay evvel bir Anadolu mahşerinde bulundum. Çağrılmadıkları halde davet edilmedikleri halde, tam 17000 kişi Yunusun mezarı başında toplanmışlardı. Bu insanlar, bu kalabalık, törenlerin, eli bayraklı kalabalığı değildi. Erenlerin kalabalığı idi. Bu gelenler ağlıyorlardı; alâyış, alkış için toplanmamıştı bu insanlar!..

Bu kalabalıktan ürken nasipsiz C. H. P.li bir fanî, bana «Halkı kendi haline bırakıversek olacağı budur!» diyordu! Behey nasipsiz biçare adam dedim. Sen şu kalabalıktan mı korkuyorsun? Korkma! Bak vatanperverim diyorsun! Görmüyor musun bu insanlar, Yunusun mezarı başında vatan topraklarımıavuç avuç paylaşıyorlar! Bu vatanın her karış toprağında bir Yunus, bir derviş, bir ermiş yatar. Bu insanlar ki gördüğümüz şu kara toprağı vatanlaştırmış, kutsileştirmişlerdir.

Vatan toprağını avuç avuç paylaşanlardan , bu ruhta ve bu îmanda olan insanlardan, vatana zarar gelir mi? Ses yok! Ses yok! Nasıl olsun ? !

Onlar bizi, dinimizi ölülükle, insanı atalete, miskinliğe sürüklemekle itham ediyorlar. Müslümanlığı ölüler dini, mezarlık dini olarak görüyorlar. Onlar herşeyde olduğu gibi bunda da yanılıyorlar. Bizde ölmek yok! Ölüm yok! Bak 1400 yıl evvel, 700 yıl evvel bu dünyadan gelip geçenler bile ölmedi.. Ölmiyecek... İşte kâbeyi tavaf eden 100,000 insan ve işte Yunusun mezarı başında toplanan 17000, kişi!.. Bizim ölülerimiz bile diri... Onların dirileri bile ölü!. Şimdiden taş, leş haline geldiler!..

Şu dünyanın haline bir bakın! insanlar milletler birbirine düşmüş, kıtalar birbirine girmiş, her taraf kan kıyamet içinde.. Yerlerden, göklerden, denizlerden, belâ yağıyor! Medeniyim, üstün ırkım diye öğnen, asırlarca şark milletlerini soyan, mataryalist, emperyalist, gasıp, hırsız Avrupa, işlediği büyük günahın cezasını çekiyor. Buhranlar, hüsranlar, grevler, korkular içinde, harabeler arasında inim inim inliyor.

Garp, Avrupa maddeye taptı, makineyi ilâhlaştırdı. Kendi yaptığına kendi taptı. «Kaybeden kazanacaktır» diyen İsanın ümmeti, doymak bilmez bir iştiha ile kazanç, servet mal mülk hırsına kapıldı. Bu madde hırsı millileşti. Avrupa milletleri için gaye ve ideal haline geldi. Bu insanlar, bu milletler, âlemlere hâkim olan Allahın varlığını unuttular. Allahın yerine, kendi ihtiraslarını, bu ihtisasları nefsinde en iyi, en kesif bir şekil toplayan insanları ikame ettiler. Führerl önderler, şefler, milyonlarca insanı nere niçin suaıini bile sormaya fırsat vermed ölümlere peşlerinden sürüklediler.. Ve l günkü dünyanın harabesini hazırladılar. «l yüzüne tokat vuran olursa öbür yüzünü çevir vursunlar» diyen İsanın (1) büy merhametini, yer yüzünden kaldırdılar, ka lerden sildiler, öldüler, öldürdüler....

Devrimize atom devri diye kaside yaza lara öğenlere, öğünenlere acıyorum. Evet tom devri.. Bir bomba ile yüzbinlerce insa havaya uçuveren bir devir!.. Madde ve ma denin esrarını çözme babında alabildiği ilerliyen Avrupa, garp tefekkürü, mâna, r ve insanlık alanında ibtidai devirleri bile ş ride bırakacak bir vahşet devri yaşamakt dır. Bu devir âlimlerle zalimlerin birleşt bir devirdir.

Zalimler emrediyor: Bana bir dakika şu kadar insanı mahveden bir silâh bulaca sın! Âlimler bu emre, kayıtsız şartsız ita ediyorlar! İstenilen silâhı bulup zalimle teslim ediyorlar ve zalimler âlimleri nişa larla taltif ediyorlar.

Hal böyle iken, iş böyle iken bir tarafta sözüm yabana sulhtan bahsolunuyor. Su konferansları, akdediliyor; Birleşmiş Mille ler toplantılar yapıyorlar. Bu toplananlar bi leşmek anlaşmak için toplanmıyorlar. Hay hayır!. Onlar birbirlerinin hilesini, taktiği gayesini anlamak için toplanıyorlar. Kend ni diğer insanlardan, kendi milletini diğ milletlerden üstün görme hastalığı bu ho binlik, bu ihtiras ortadan kalkmadıkca, insa lar ve milletler, bir Allah bir dünya ve bi tün insanlar fikirini kabul etmedikce, hiç b anlaşma ve birleşme olmıyacaktır

«Bütün insanlar Allah katında müsavidir «O Allah ki âlemlerin rabbıdır» Bu büyü âlem şumul hakikatı ortaya atan müslüman lık, «ancak Allaha, yaratana kulluk edecek sin!» bu, en büyük hürriyeti insanlara vere hiç bir fert, hiç bir zümre, sınıf hakimiye tanımıyan müslümanlık, «Eğer sen eğri yol saparsan biz seni kılıcımızla doğrulturuz. Emirine, başbuğuna karşı lâlettayin bir ir sana bu sözü söylemek cesaretini vere müslümanlık, «kendin için hoş gördüğün başkaları için de hoş göreceksin, kendin için istemediğini başkaları için de istemiyecek sin!» gibi büyük bir ahlâk düsturunu vaz eden müslümanlık, Hakkın, halkın, hakikatin dini müslümanlık...

Bütün dünya bu hakikatı kabul etmedik ce, bütün insanlar ırkların, renklerin, mi letlerin eridiği bir iman denizinde yok ol madıkça, var olma , kurtuluş yoktur.

Osman Yüksel

www.ulkunet.com

Pakistana Selâm!

Müslüman Anadolu Pakistanın dâvasını kendi dâvası gibi benimser Din kardeşlerine kalpler ve gönüller dolusu selâm ve sevgiler gönderir. (Bu yazı gazetemize Pakistan kültür ateşeliği tarafından gönderildi.

Müslümanların Hindistanla ilk siyasî temasları Batı Pakistandaki Sind'in, Arap Generali Muhammed bin Kasım tarafından 711 de zaptile başladı. Bu istilâ hareketi Pencabın ancak bir kısmını ihtiva edebildi.

Hindistan, ilk çağlardan itibaren, Orta Asyada muhaceret halinde bulunan kitleleri kendine cezbetti. En büyüğü olan Aryan muhaceretini diğerleri takip etti. Sakaların, Hönlerin ve Moğolların hareketleri nispeten küçüktü. Bu müteharrik kitleleri, nispeten yüksek bir medeni seviyeye erişmiş mevcut Hindu cemiyeti, zamanla, içine alarak bir nevi kaynaşma husule geldi.

10 cu Asırda İran, Orta Asya ve Efganistan İslâmiyeti kabul etti. Bu bölgeler Müslümanların, 10. cu Asrın sonlarında Hindistana doğru başlayan akışları, bundan evvelki muhaceretlerden farklıydı, Aryanlardan sonra gelen nomadik gruplar ne teşkilâtlandırılmış bir itikatları ne de iyi teessüs etmiş içtimai ve siyasî teşkilâtları yoktu. Müslüman Türkler, İranlılar ve Efganlılar, beraberlerinde teessüs etmiş ileri ve canlı hayat ve cemiyet mefhumları olan İslâm dinini getirdiler.

Zamanla, çok güneye düşen kısım hariç, bütün Hindistan yarımadası Müslüman hâkimiyetine girdi ve doğrudan doğruya veya bilvasıta Delhi'deki Sultanlar tarafından idare edildi. Bu suretle Müslümanlar, Hindistan halkının önemli bir kısmını teşkil ettiler ve biraz kültürleri Hindularınkilerle yanyana teessüs etmiş oldu.

Pakistanın meydana geldiği 1947 Ağustosundan evvel, Hindistanın 400 milyona yakın bir nüfusu vardı. Bunlardan takriben 100 milyonu Müslümandı. Sekiz asır süren İslâm hakimiyetinden sonra mecmu nüfusun ancak dörtte birinin Müslüman oluşu, bâriz bir tarzda, Müslümanların devrinde dinin serbest olduğunu gösterir. Kısa süren fasılalar hariç, 1857 yılına kadar Müslüman hükümdarların başkenti olan Delhi de dahil halkın çoğu Hindu idi.

İslâm yalnız bir Allahı olan ve kendine mahsus ahlâk kaideleri, hukuku ve sosyal teşkilâtı bulunan bir dindir. Hinduizm ise bazıları tapılan bazılarında günah affeden sonsuz denecek kadar ilâhlara malik bir mezhepti. Hinduizm, içtimai bir teşkilât olarak başlıca vasfı, insanların sınıflara ayrılmış bir şekilde doğarak bütün hayatlarının değişmez ilâhî nizamlarla idare edildiği esasına dayanan Kast (sınıf) sistemiydi. Dört başlıca kast ta şunlardı:

Brahmanlar, müsavi papaslar

Kışatriyalar, hâkim sınıf (idare eden)

Vayşiyas, çiftçi ve tüccar sınıfı

Sudralar, köle sınıfı.

Her sınıf sonsuz gruplara ayrılmıştır. Dördüncü sınıfa mensup olan ve bütün Hindu olmayanlar «dokunulmaz» sınıfından addedilirler. Bu gibi 60 milyon Hindu vardır.

Din ve içtimai mefhumlar bakımından o kadar farklı olan Hindularla Müslümanlar daima ayrı yaşarlar. Kastlar arası evlenmeyi meneden Hinduizmin Müslümanlarla evlenmeyi nasıl teşvik ederdi. İslâm da, Müslümanların, birçok ilâhı olan din sahiplerile evlenmelerini meneder. Kast sisteminin sertliği Müslümanlarla serbest münasebetleri yasak etti. Farklar, elbise, yaşayiş tarzı, yemek v. s. gibi önemsiz hususlarda dahi mevcuttur. Lisan, edebiyatı gibi diğer önemli farkları saymaya lüzum bile yoktur.

Her iki din ve kültürü nisbeten mezcetmek için bilhassa Moğol İmparatoru (1555-1606) tarafından teşebbüslerde bulunuldu. Bir takım tecrübelere girişerek, yeni ve Allahlı bir dini, İslâmın karışımını, Hinduizm ve diğer dinleri denedi, fakat teşebbüsleri alâka görmedi. İlâveten Ramanuca (12 ci Asır), Guru Nanak (15 ci Asır), Kabir (16 cı Asır) ve diğerleri gibi gayri-Müslüm dini İslâhatçılar çıkarak, İslâm mistik düşünceleri tesiri altında, Hinduizm düzeltmeğe çalıştılar. Bunlar da muvaffak olamadılar.

Maamafih bin iki-yüz sene içinde iki dinin yan yana bulunması bir tesir yaratacaktı. İslâmın müsavat ve kardeşlik mefhumlarına dayanmıyan kast sistemi Hindistanın bazı kesimlerinde çökmeye başladı. Mimari, müzik ve resimde felsefe birleşimleri husule geldi. Fakat, en büyük tahavvül, Türkçe, arapça ve farsçadan hisse kapan, bazı Hind şivelerini içine alan Urdu lisanında oldu. Zamanla bu lisan, Hindu ve Müslümanlar tarafından konuşulmağa başlandı. Neticede dünyanın en zengin edebiyatlarından biri oldu. Fakat iki medeniyetin esasları o kadar farklıydıki, iki ırmak gibi muvazi bir şekilde akmak mecburiyetinde idiler.

İngilizler Hindistana 1599 da ticaret etmek maksadiyle geldiler, fakat 1757 de yarımada da bir kuvvet oldular. Takriben yüz sene, İngiliz Doğu Hindistan Kumpanyası, Hindların yardımiyle, yalnız ruhunu değil aynı zamanda, mağrur Müslüman cemiyetinin mevcudiyetini imha etmek için çalıştılar.

O devre atfen, Sir William Hunter, «Hindistan Muslümanları» adlı kitabında şunları söylemektedir:

«Bütün Kalkutede, hükumet dairelerinde, hiç bir Müslüman ilâncılık, habercilik, mürekkep-hokkası dolduruculuğu ve kalem tamirciliği gibi işlerden başka hiç bir mevki işgal etmeyi ümit edemezdi.»

Moğol İmparatoru II ci Şalı Alam melek gibi bir adam olmasına ve muharebe edebilmesi için yeteri kadar kuvveti bulunmasına rağmen, halk ve ordu çarpışmaya devam etti. Nihayet bu, 1857 de İngilizlerle tarihçilerin «İhtilâl» adını verdikleri genel bir harbe yol açtı. Bunun neticesi olarak Müslümanlar Hindistandaki imparatorluklarını kaybettiler. Müteakiben, âsi Müslümanlara nisbeten daha uysal olan Hindular, daha dostane bir muamele görmeğe başladılar. Müslüman hâkimiyeti Hindularda bir kin yaratmıştı. Şimdi, fırsattan istifade ederek memleket hayatında baş rolü oynıyacaklardı.

Hindular, mühim bir kısmı, İngiliz tahsil sistemine başlıyarak, devlet hizmetlerinde, ticarette, serbest meslerde, siyasette ve bütün sahalarda temayüz ettiler. Müslümanlar hemen hemen 50 sene geri kaldılar. Bu durum Müslümanların her hususta mahrum olmalarına ve tazyik edilmelerine bir sebep teşkil etti. Hindistan Müslüman tarihinin bu en kritik ânında, büyük Müslüman lideri Seyid Ahmet Han siyaset sahasında göründü. Cesur ve kararlı hareketlerle Hind Müslümanlarını uyuşuk durumdan kurtarmağa çalıştı. Onlara, son sistem tahsili, asra uymayı, yeni tehlikeyle çarpışmak için yeni metodları tavsiye etti. Tedricen, Hindistan Müslümanları uyanarak memleketin idaresinde daha büyük bir hisse istediler.

Syed Ahmet Han, ırk, din ve sınıf farkının çok kuvvetli olduğu, son sistem tahsilin halk gruplarına ayni nisbette tesir etmediği bir memlekette adedi demokrasinin tatbikine karşı koydu. O, Hindularla Hindistan Müslümanlarının istikbal bakımından ayrı mecralar takip edeceğini evvelden görmüştü.

1861 ile 1909 yılları arasında Hindliler, Merkez ve Eyaletlerdeki Teşrii Meclislerde temsil hakkı verdiler. 1866 Hindistan Meclisler Kanunu ve 1883-84 Mahalli İdare Kanunu Müslümanların menfaatlarını gözetti. İlâve edilen bir madde akalliyetlerin temsil işini Hükûmetin yapacağı tayine bırakıyordu. Yirminci asrın başında İngilterede Liberal Parti iktidar mevkiine geçtiği ve seçim yolile temsilin evvelden daha müessir olacağı anlaşıldığı bir zamanda Musiumanlar ayrı müntehip talebine başladılar. Agha Hanın sevkettiği bir Musiuman temsil heyeti 1906 da Hindistan Valisi olan Lord Minto ile görüşerek, memleketin meşruti ilerlemesi için önemli şu hakları elde etti:

1. Müslümanlar kendi mümessillerini kendileri seçeceklerdir.

2. Ayrı müntehipler arasından, mümessiller seçileceklerdir.

3. Mevcut adedin temin edeceği kuvvetin fevkinde temsil edileceklerdir. Aksi takdirde müessir bir akalliyet olmaktan çıkarlar.

1885 de kurulan Hindistan Milli Kongresi esas itibarile aksini iddia ettiği halde bir Hindu teşkilâtıydı. Gayesi, kanun dairesinde mahalli istiklâlin temini idi. Maamafih çok geçmeden Kongrede yeni bir ekol peyda oldu. Liderleri, Bal Gangadhar Tilak, Bepin Çandıra Pal gibi Hindular olan bu grup, siyasî maksatlar için şiddeti tavsiye ederek siyasi mücadeleye yalnız Hindu hareketi vecbesini verdiler. Bunun üzerine, 1906 da Müslümanlar Bütün-Hindistan Müslümanları Birliğini kurdular. Bu, zamanla, Hindistanın istikbaline bir veche verdi. Hindistandaki Müslümanların siyasi kalkınmalarının başlıca âmili oldu. Kongrenin yaptığı, kanun yolile siyasî ilerleme talebini destekledi. Fakat aynı zamanda, Müslüman haklarını ve ayrı şahsiyetlerinin idamesini müdafaa etti.

1905 de yapılan Bongal Eyalet taksimatı Müslümanların lehine oldu. Fakat, Hindu itirazından çekinen İngiliz Hükûmeti, Müslümanlarla istişarede bulunmadan, taksimat planın iptal etti. Bu Müslümanların İngiliz Hükûmetine olan itimatlarını sarstı Hint Müslümanları, İngilizlerin 1912-13 Balkan harplerinde Türkiyeye karşı takınmış olduğu hasmanetavrından dolayı müteessir oldular Bütün - Hindistan Müslüman Birliği siyasetini değiştirdi. Bu, o zaman Kongrenin önemli bir üyesi olan Muhammed Ali Cinnah'ın gayretleriyle mümkün oldu.

Kongre liderleri, Müslüman desteği olmadıkça, İngiliz Hükûmetinden müttehit bir idari ıslâhat talebinde bulunmıyacaklarını anladılar. 1915 de, Kongre ve Birlik ayni yerde ve takriben ayni zamanda yıllık içtimalarını yaptılar. Bu usul 1920 yılına kadar devam etti.

1916 da, nihayet Kongre, Lucknow Paktı adındaki Kongre - Birlik anlaşmasına göre, Müslümanların ayrı müntehip talebini kabul ettiler. Beraberce, seçilen ekseriyetlerin daha büyük salâhiyetlerle Teşrii Mec-

«Devamı 13 sahifede»

www.ulkunet.com

Erzuruma Seslenişi !

Semavata ser çeken üç binlik dağlar arasındasın: Dumlu, Ereğli, Palandöken...

Bin dokuz yüz metrelerde yukarda bir yayla şehrindesin.. Şikârına hamle üzere bulunan bir pençe, kartal ve şahan gibi bir yaşayış... Şehir buram buram Türk kokar, yakutiye medresesinde İslâm'ın inceliğine ait necat yollarını dinler, Ulu-Camide bunun vecibelerini eda eder, Çifte-Minareler'den biraz daha yakınlaştığın Allah'a seslenebilirsin!

12 Martın birini daha kutluyoruz. Şehre bayrağı nasıl olsa asacaktık, kurtulmamak mümkün mü? Erzurum Türk'ündür! Bizim bayram ettiğimiz şey senede bir gün Azîziye humması içinde yanmak, harp dualarımızdan, zafer âyinlerimizden birini yeniden tatmak içindir. 12 Mart 1918 ertelerinden birinde olduğumuzdan çok kendimizi büyük bir GÜN arifesinde sayıyoruz. O henüz gönüllerdedir; dile gelmesi yakın olması bir millet türküsü...

Akarsa Tortum'un şelâlesi, eserse Dumlunun yelleri, gürlerse Türk'ün erleri gibi olacak!..

Biraz gerilere uzanırsak tarih bir destan halindedir. 12 Mart 1916 da asker bir sabah aydınlığı gibi şehre girecektir. Başlarında daha önce Erzincan'ı kurtaran yiğit bir Türk çocuğu var: Karabekir! Bu kara yağız asker düşmana bahtını kara gösterecektir. Halk ona «Şark Fatihi» der bu, halkın kendisini kurtarana bir madalya gibi taktığı büyük tarih adıdır. Moskof şirlerini çoktan çekmiş şehri, Ermeni çetelerine bırakmıştır. Onların şehirde çok yağma ve kıtal yaptıklarını biliyoruz. Siz bizim şehitlerin öcünü onları, Hasankale istikametinde kovalıyan Rüştü ve şehri birden paklıyan Deli Halid Paşalara sorunuz

10 Mart 1919 da Vilâyatı Şarkiye Müdafaayı Hukuku Milliye Cemiyeti kurulmuştur.

Kurucuların isimlerine bakınız bir avuç halk adamı:

Meclisi İdarei Vilâyet Âzasından Hacı İsmail Efendizade Tevfik Hakkı Zade Hacı Fehim, Müfti-i Vilâyet Solak Zade Sadık, Binbaşılıktan mütekait Süleyman, Gümrük Mütevellisi Cazim, Künbetli Genç-Ağa Zade Mahamî Hüseyin Avni, Hacı Recep Efendi Zade Hacı Hafız, Namık Efendi Zade Ahmet, keza Binbaşılıktan mütekait Haydar, Kobal Zade Ahmet ve Dursunbey Zade Cevat»

Bu bir tutam insan ne yapacaklar bilirmisiniz?

«Vilâyatı Şarkiyede mütemekkin bilcümle Türkün millî ve siyasî hukukunun serbestî inkişafını temin edecek esbabı meşruaya teşebbüs ve vilâyatı mezkûre ahalii islâmiyesinin hukuku tarihiye ve milliyelerini indelhace âlemi medeniyet huzurunda müdafaa». Bazıları şaşırabilir, hattâ su frengi cinsinden olanlar gülerler bile, ruhunu ve milliyetini kaybedip nisyana düşenler de öyle...

Fakat Erzurumun dadaşları kâğıt üzerinde tarihî kararlarını bir sancak gibi çekmişler ve Esat Paşa mahallesindeki Asarı Terakki Mektebinde ahdüpeyman eylemişlerdir. Süleyman Necati Albayrak gazetesinin başındadır. Albayrak önce gönüllere okutulur, bu sonra kale burçlarından birine çekilecektir.

Derken efendim 3 Temmuz 1919 da şehre Ilıca yolu ile İstanbul kapısından biri gelir. Ona anası Mustafa, hocası Kemal derdi. Millet kısaca Mustafa Kemal'im diyecekti. Büyük üniforması ile gelmiş; bir kaç gün sonra halkın arasında, kalpaklı ve çizmeli dolaşmaya başlamıştır. Ordu Müfettişliğinden istifa etmiş, «Sinei Millete» dönmüştür ve «bir ferdi mücahit sıfatiyle» çalışacaktır.

Kuvayı Milliye günlerinde miyiz? Yine erkek bir dadaş sesi vardır. 1303 de Erzurumun Künbet köyünde doğmuş Genç Ağazadelerden bir Hüseyin Avni. Dalgaların hücumu gibi konuşmaktadır. Bu idealist halk çocuğunun bütün mücahede ve savletleri.

«İnkılâp fikrinin münevver piştarı Büyük Millet Meclisinin Türk halkına, hakkı hükümranisinin fazilet ve meziyetini öğretmesi içindir.

Biz yine bayrama dönelim.

«Mızıkalar tekrar çalmabilir», düğün ederiz. «Al yeşil bayrak» yine emredebilir, Altında bir mahşer gibi toplanır, cümlemiz saf tutar ve döğüşürüz. Ardımızdan taze gelinler yeni türküler yakar, analar yeni dadaşlar doğurmaya bakarlar. Erzurumu ve Anadolu yaylalarını boş bırakmamalıyız!..

Davul gümbürder, barbaşı birden ünler ve barbaşlar. Bar büyük dağların, kayaların ve cümle mevcudatın dağlar, kayalar ve dadaşlar gibi ibadetidir.

Tanrı dağlarındaki şaman yakarışları büyük Asyayı aştıktan sonra, Küçük Asyanın Dumlularından yeni bir heybet ve vakar kazanmış, bar olmuştur. Bar, önceleri dağların, devlerin ve şamanların raksı idi. Sonraları dağlar devlere, devler şamanlara ve şamanlar dadaşlara öğrettiler. Fakat dadaş kimseye vermiyecektir. Emanete hiyanet mi? Dadaş onun için hançer barını oynar ve onun için Zeki Ömer Defne;

«Hançer oynar balalarım»

«Talimi var belâlarım» der.

Bayram şenliği arasında yeni sesler duyarsınız. Bu Bingöl çobanlarının canavarları, boraları durdurduğu, dumanlı dağ dorularından yollar sorduğu, gece yıldızlar gündüz güneşe okuyup üfledikleri büyük kacayip bir dua sırrı taşır. Yakıcılığı ondadı Yeniden haşyete kapılır, cezbeye yakalanırsınız. Son senelerde bunu Faruk Kaleli söylüyordu. O ölmüş mü? Siz onun sesinde tarihe bakınız. Onu veli hemşehrisi İbrahi Hakkı azizimiz esirgeyecektir.

«Yaz gelende» yayla başına, Bingöller «Sarı gelin» türküsüyle çıkarsın velâkin gelin yanında değil gönlündedir, bir cûşu hurus olmuştur artık efkâr efkâr üstüne, hüzün peşine, usul usul;

«Hüma Kuşu yükseklerde seslenir»

«Yrâ koynunda bir çift suna beslenir»

«Sen ağlama kirpiklerin ıslanır»

der tekrar yaralanırsın, tekrar yüreğinin başı köze dönmüştür.

Aklın başından şaştı, yolun salkım saçağa karlara mı düştü? Geceye mi saplandın Yalvar yıldız'a. Kervan kıran, beller büken yıldıza. Halbuki ardından biri «dön gel ağam dön gel» diye inlemektedir. Kadın erkeği kahraman, çoluğu çocuğu âşık beldi Şimdi de bayramın hatırlattıklarını dinliyelim: Seni serhat şehri görmekten bunaldık bunaldık Erzurum. Sen Konya gibi, Siva gibi İç Anadolu şehri olmalısın! Küçülen coğrafyanı bırak, tarihine bak. O, eğilmi seni gözlemektedir ve bütün umudumuz sen den yanadır.

Burçların bayrağından, dağların karından dadaşın bar'ından ayrı düşmesin Erzurum.

Yazan: Fethi GMUHLUOĞLU

Sayıklayış

Bu an, şu dünyayı benim sanırım.
Az sonra aczime hayıflanırım.
Neyim.,. bu hercümere içinde Tanrım
Arzularım, ruhum benden ötedir .

İki mi gördüğüm birmi? şüpheli..
Kime sorsam kime; bu özderdimi?
— Madde, madde!.. demez lokman geldi mi?
Ruhum beklemede bunca senedir.

Uyu sonra yine bu uykusuzluk.
Pınar önde olsa bile susuzluk;
Huzurun içinde dert olukoluk.
Ümitler, uçmuyor ruhumda esir.

İsterim rüyamın yurduna koşmak,
Çileyi eyirip ölmeeze uçmak.
Ve... Zamanı yenmek hayal kurarak.
Ruhum şu hayattan neden ötedir.

Nabız da, hücrede, gözdedir hayat;
Ruhtaki çırpınış, ayrıca bir tad...
— Yaşamak bunlar! de...Dese kâinat..
— Dönemeç karşıdan görünmektedir.

Hayreddin ÖZGÜVEN

www.ulkunet.com

GENÇLİK UYANIYOR!

Bizim nesil, ilk mektepten üniversiteye kadar, hatta üniversitede bile, devamlı sistemli bir şekilde aldatıldı. Okuma kitaplarından, tarih kitaplarına varıncaya kadar bütün talim tedris neşir vasıtaları, baştakilerin arzularına göre tertip ve tanzim edildi. Bu adamlar tarihin akışını dahi kendi arzuları, kendi ihtirasları istikametinde gösterdiler.

İsimler mukaddesleşti, resimler putlaştı. İçlerinden bir tanesi Akdenize düşse, Akdenizi Karadeniz haline getirecek kadar kirli olan bu adamların hayatları bize amentü gibi ezberletildi. Hiç unutmam! Orta okuldan mezun olurken Türkçe imtihanında bana F. R. nin hayatı çıkmıştı. F.R. nin kitaba geçen, uydurma hayatını iyice ezberlemiştim. İmtihanda güzel güzel anlatmış, dolgun bir not almıştım.

İşte böyle kafalarımız bu türlü adamların hayatlariyle dolduruyor, defterlerimize, en süfli mahlûkiar, en ulvi varlıklar, ilâhlar gibi gösteren vezin kafiye tüccarlarının şiirlerini yazıyorduk. Biz hep onuncuyıl marşlarını söyliye söyliye yetiştik, geliştik..

Bir milletin mukadderatı, bir milletin mukaddesatı, bir milletin gençliği, zafer sahroşlarının, ihtiras çılgınlarının eline kayıtsız şartsız teslim edilmişti.

İlk mekteplerden başlıyan, gençliği köleleştirme, kendilerine bendetme siyaseti, yüksek tahsil devresinin sonundaki hayata kadar sirayet etti. Yüksek mektebi bitiren her genç, ister istemez devlet kapısını çalıyor, iş istiyor ve ona derhal iş veriliyordu, Böylece münevver gençler alâmeti farikası C. H. P., gayesi saltanat sürmek, hakka ve halka yüz çevirmek olan bir kadroya dahil oluyordu.

Bu usul son zamanlara kadar devam etti. Okuyanlar çoğalınca iktidar işe adam değil adama iş bulmak gibi dünyanın hiç bir yerinde görülmiyen bir formül buldu. Meselâ, hakimlerin yanına bir muavin verdi; o da yetmedi, muavinin yanına bir stajyer verdi. Diğer daireleri, ve dairelerin içindeki daireleri, sırf bu işsiz münevverleri tatmin için tesis edilen kombinaları, kombinozonlara ne benim aklım erer, ne sizin.. O onu destekledi, o onu destekledi. Filân mebus filân umum müdüre telefon etti, filân kodaman filân kodamana rica etti; devlet teşkilâtı alabildiğine genişledi.

Nihayet kadro çatladı !. Bugün binlerce işsiz münevver genç işsiz güçsüz dolaşmakta, kapı kapı gezmekte, gazetelerin ilân sayfalarını okumaktadır.

Şimdiye kadar iktidardakiler dışarda işsiz tek bir münevver insan bırakmamayı değişmez dustur haline getirmişlerdi. İktidar halktan korkmaz ! Halkı adam yerine bile koyduğu yok. O her şeyi az çok bilenlerden, kendi hilelerini anlıyanlardan, münevver insanlardan korkar. Onun içindir ki, bir genç mezun olur olmaz ona iş bulur, henüz hayata yeni atılmış bu insanları torpillerine göre barem sırasına kor, muayyen bir maaşlı kendisine bağlar, geçimini devletten bekliyen, iktisadi hürriyetini kaybeden bu genç derece derece bütün hürriyetlerini kaybeder; dört başı mamur bir kul memur olup; artık o amirlerinin emrindedir.

Mektep sıralarında olur olmaz her şeye inanmıyan, alkışlardan, alâyişten nefret eden aklı başı yerinde, kahraman mizaçlı heyecanlı arkadaşlarımız vardı. Bunlardan bir çokları, hemen hemen hepsi iktidarın, gençleri para ile maişet derdi ile kendisine bağlama siyasetine kurban gittiler. Ara sıra kendilerine rastlıyorum. Kimi sayın Doktor, kimi sayın uzman, kimi sayın yargıç olmuşlar. Bana asliyetini cevherini kaybeden herkes gibi paradan, asli maaşlarından bahsediyorlar. Kimi amir, kimi memur olmuş! Gelecek sene maaşlarına zam yapılacakmış, terfi edeceklermiş! Onu bekliyorlar. Dört gözle onu gözetliyorlar. Hayatta yegâne bir kanun tanıyorlar: Barem kanunu !... Kafalar boşalmış, gönüller kararmış... Memleketin üzerine kâbus gibi çöken bir nizamın kulu kölesi olmuşlar, halkı unutmuşlar! Mektep sıralarında taşıdıkları o asil, isyankâr ruhtan zerre miktarı kalmamış !.. Yazık !.. yazık !.. Çok yazık !.. Sınıf arkadaşlarımdan kaçıyorum...

Bir aydır İstanbuldayım; mahkemem var, mecmua işleri var.. Bir taraftan bunlarla, diyer tarafını İstanbudaki gençlik teşekkülleriyle alâkadar oluyorum. Gençlik arasında yer yer kaynaşmalar, anlaşmalar teşkilâtlanmalar var.

Sık sık "Türk kültür ocağına" uğruyorum. İsmi az çok Hamdullah Suphi'nin ekalliyetlerle kurduğu, Atinagoras'a takdis ettirdiği, adı "Türk Ocağına" benziyorsa, da hakikatta onunla zerre kadar alâkası yoktur.

1944 yıkımından, dağılışından sonra teşekkül eden, muhafazakâr, milliyetçi, vatansever ilk kuvvetli teşekkül "Türk Kültür Ocağı" dır. Vatanın dört bucağından gelen Türk çocukları burada toplanır, burada dertleşir bu ocakta yanar tutuşurlar.

İstanbulda aynı yolda yürüyen, daha genç, daha seyyal ve cevval bir gençlik teşekkülü var. Adı : "Türk Gençlik Teşkilâtı" Bir kaç defa toplantılarında bulundum. Toplantı yeri Bayazitte üzerinde otlar bitmiş, yıkık perişan bir han odasıdır. Anadolunun bağrı yanık çocukları, İstanbulun, renk renk boy, boy alâyişinden, nümayişinden bu insanı baştan çıkaran çılgın şehrin şerrinden kaçmışlar, bir köy odasını andıran bu garip köşeye sığınmışlardı. Ortada dört ayağı üzerinde zorla durabilen bir masa, kenarlarda bir kaç kırık dökük sandalye vardı. Bu manzara bana çok dokundu. Eski günleri, Ankarada kale yıkıntıları içindeki küçük odada yaptığımız toplantıları hatırlattı. Ne günlerdi o günler!.. Gençlik ve hayat !.. Biz orada okyanuslar aşmış, kıtalar fetetmiş, esir Türk ellerini esaretten kurtarmış, kalelerde bayraklar dalgalandırmıştık.

Kışın karanlık gecelerinde, iki saatlik mesafelerden, Hisardaki büyük hayallerin kurulduğu küçük eve koşup gelen arkadaşlarımız vardı, ne oldu ? 1944 yılında Ankarada merkezileşen alçak tazyik merkezinden kopan bir fırtına, şimal rüzgârlarını andıran soğuk bir rüzgâr, kanatlarımızı kırdı; yuvamızı dağıttı. Hadiselerden ders almak lâzım. Kendilerine tecrübelerimi anlattım. Bu gençler kayıtsız şartsız milliyetçidirler. Milliyetçilik onlarda sevkitabii halinde. Hakperestlik, vatan sevgisi, mücadele azmi bu genç ruhları buraya toplamış. Mahiyeti ne olursa olsun, tehlike nereden gelirse gelsin, vatan, millet, mukaddesat düşmanı her şeyle amansız bir mücadeleye girişmişler. Şu genç yaşlarında, hepsi bana gel ! hayat bende! zevk bende! eğlence bende! diye çağıran seslere kulaklarını tıkamışlar,

İstanbulu terketmişler, bozulmamak, bu şehirde kirlenmemek için birbirlerine sokulmuşlar. Ekserisi Anadoludan gelen bu genç insanlar.. milletin ıztırabını biliyorlar, Anadolunun sefaletini görmüşler yaşamışlar !..

Bu gençler, milli bayram olarak kabul olunan günlerde, meydanlara tabur tabur dizilen, merasim milliyetçilerinin nutuklarını alkışlıyan gençlerden değildir. Onlar alkışı unutmuşlar. Memleketini milletlerini düşünüyor. Türkiyede alkışlanacak hiç bir şey olmadığının farkındalar.

Aşınmış, şöhretlerini, sönmüş gönüllerin, isimlerin resimlerin peşinde yürümüyorlar. Cemiyetin siyasi hiç bir teşekkülle partilerle, sivrilmiş hiç bir şahısla alâkası yoktur. Burada toplanan gençler hürriyetlerine, istiklâllerine o kadar düşkünlerdir ki, otorite tesis eder diye 35 yaşından yukarı yaşta olanları aza kaydetmiyorlar. Bu kelimenin tam manâsiyle bir gençlik teşkilâtıdır. Talebe birliklerinin, üniversite federasyonlarının, her türlü teşekkülün üstünde bir teşkilât!. içtimai durumu, tahsil vaziyeti ne olursa olsun 18-35 arasındaki her türk genci buraya aza olabilir. Cemiyet taşrada şube açabilir. Şimdiden birçok yerlerde açmıştır bile.. "Türk Gençlik Teşkilâtı" ayırıcı gayırı bir teşekkül değildir. Sinesinde bütün Türk gençliğini, vatan çocuklarını toplamak istiyor..

Gönül isterdi ki, heyecanlarını stadyumlara boşaltanlar, vakitlerini kahvelerde, oyun masaları başında geçirenler, sıhhatlerini meyhanelerde bitirenler, paralarını, gençliklerini zevk ve eylence yerlerinde harcıyanlar, buraya, kendilerini bir davaya verenlerin içmeden sarhoş olmanın sırrına erenlerin birliğine koşsunlar. Toplansınlar ! Birleşsinler..

Bu genç ve dinamik insanlar, vatanı taze bir heyecan tufanıyla yeniden fetetsinler. Hayatın, birkaç tane zeytinle, birkaç kadeh şaraptan, kadından, kızdan ibaret olmadığını, en büyük aşkın Allah - millet - vatan aşkı olduğunu, en büyük sarhoşluğun, gençlikten, sıhhatten, kendini bir davaya verişten geldiğini bilsinler. Sönmüş gönüller tutuışsun! düşmüş bayraklar tekrar dalgalansın !!.. Bitmiş, tükenmiş, kokmuş kadrolar çökün ! Esir vatanlar kurtulsun !..

www.ulkunet.com

Şehitlere sesleniş!

Hepimiz bir can taşıyoruz. Bu canı felâketlere rağmen, belâlara rağmen taşıyoruz; yokluklara ve mahrumiyetlere rağmen taşıyoruz. Can ne değerli ve tatlıdır ki bizi bin türlü *mihnete* katlandırıyor.

Uğrunda her şeye, onur kırıcı olmıyan her şeye, katlandığımız bu tatlı canı, yolunda seve seve feda ediverdiğimiz varlıklar vardır. Bu varlıkların adı: Vatandır, Milettir, İstiklâldir, Hürriyettir, Adalettir. Bunlar için can vermek; kendisi için değil özge için, toplum için yaşama seviyesine ulaşmakla; bencilikten ve hayvanî temelden uzaklaşmakla kabildir.

Yarının büyük ve haklıdı muhalefeti bu taş, toprak odalardan, bu parlıyan gözlerden bu yanan sinelerden doğacak !..

Muhtegem salonlardan, yaldızlı nutuklardan, beyannatlardan, sonradan *muhalifler*den *aşınmış* şöhretlerden değil. Devrin bütün sahte şöhret ve kıymetlerini kendini kaybedercesine alkışlıyarak, yüksek mevkilere çıkanlar, bir gün bu mevkilerinden olunca, şahsi hırslarını, kinlerini, simdi *meydanı boş* bularak bir vatan sevgisi gibi ilân edenlerden kendilerine millet kurtarıcısı Demokrasi kahramanı süsü verenlerden, bu millete ve bu vatana hayır gelmez...

Burada toplanan insanlar birleşen gönüller. Memleketlerini menfaatsiz, karşılıksız kara sevdalılar gibi seviyorlar. Onların, deli denizler gibi köpüren *ruhlarında* Allah - Millet ve vatan aşkından başka bir şey yok ...

Bu insanlar, henüz çok gençtirler. Alınları açıktır. elleri hiç bir harama uzanmamış, üzerlerine menfaat çamaşırlarından bir zerresi bile sıçramamıştır. Kendilerini kendilerinden geçercesine serdengeçercesine bir davaya verdiler. Sonsuz bir yola çıktılar. Bu yol mukaddes bir yoldur. Allaha - Millete - Vatana koşanların yoludur... İnsan daima yolcu değildir. Fakat yollar daima insanlarla doludur. Onlar bu büyük hakikate biliyorlar ! Kendilerini, gelip geçen şeylere fanilere değil, hiç bitmiyene devam edene, ebedî olana verdiler. Yer, yer bucak bucak, kaynaşan, memleket gençliğinin bu mukaddes çatı altında toplanmasını, bu mukaddes dava yolcularıyle birleşmesini, bütün varlığımız, heyecanımız samimiyetimiz ve mücadelemizle arzu ediyoruz !. İstiyoruz... .

Gençler!.. Birleşiniz !.. Allah - Millet - Vatan yolunda birleşiniz !.. Bu vatanı bu milleti kurtaracak sizsiniz !.. Sizlersiniz !...

SERDENGEÇTİ

TÜRK GENÇLİK TEŞKİLATI

Vatan çocuklarını, imtiyazsız, sınıfsız, kayıtsız, şartsız, sinesinde toplıyan, bağrına basan, her türlü ihtirastan uzak, hür, müstakil, yegâne gençlik teşkilâtı. Genç Arkadaş : bu teşkilâtın gir !. Aza olmak için mektupla müracaat kâfidir.

Muhabere Adresi : P. K. 2086. İstanbul

Feragat ve fedakârlığın zirvesi, fazilet ve ahlâkın *en seçkin* örneği bir dâva yolunda sır vermeyip ser verişledir. Bu toprakları feragat ve fazilet örneklerinin kemikleriyle bu gökler onların ruhlariyle doludur.

Bu topraklarda yatanlar vatanlar istilâ *etmek için değil* vatan müdafaa etmek için; millete kahretmek için değil, millet kurtarmak; istiklâl söndürmek için değil, istiklâl kurtarmak için; haklar gasbetmek için değil hak korumak için toprağa düşüp beyraklaşanlardır. Bu yüzden bir kat daha *s*ıbarek, bir kat daha mukaddestirler. Şimdi bu mubarek insanlara sesleniyorum:

Ey şehitler,

İnönü zaferinin, Çanakkale, Plevne, Preveze, Sakarya zaferlerinin gerçek sahipleri sizdiniz.

Bütün *bu zaferlerin ganimini* toplıyanlar geri dönerken alkışlandılar, aralarında siz yoktunuz. Dönenler evlerine, köylerine vardıkları zaman, yuvalarına neş'e ve saadet göttürdüler, siz götürmediniz. Herkesin yuvasından saadet nağmeleri taşarken, sizin yuvalarınızın üzerine elem sinmişti bu elem *pek acıydı: Eller sevdiğine kavuşurken* sizin yavrunuzun hıçkırıkları eşlerinizin sessiz sızan gözyaşları, ana, ata ve kardeşlerinizin tasalı halleri yürekler acısıydı. Bu matem tatlıydı da: çünkü, onlar vatan için ölenlerin yakınlarıydılar, Bu yakınlık onlara haklı bir gurur veriyor, yaralı göğüslerini kabartıyordu.

Ey şehitler, ey bu toprağın, bu milletin faziletkâr, fedakâr evlâtları! Siz bu millet için, bizler için, en tatlı şeyinizi canınızı, verdiniz. Gözlerinizi hayata kaparken müstakil, müreffeh bir vatan; hür ve birbirini muhabbetle kucaklıyan fertlerden bir millet istediniz. Yetimlerinizi bize emanet ettiniz. Bunlar sizin son isteğinizdi. Ne dereceye kadar yerine getirdik? Bütün bunlara karşı lık size ne yaptık? Hiç. Size lâyık olduk mu? Hayır.

cemiyet Şairi Mehmet Akif, şehitlere hitap etmiş ve demişti ki:

«Sanmayın şevki şehadetle coşan bir kan var,
Bizde leşten daha kokmuş, daha hissiz can var
Bakmayın hem Türkün çehreyi murdarımıza,
Türkün belki biraz duygu gelir arımıza.»

Ey şehitler, aynı sözleri şu anda bütün kalbimle ben tekrarlıyorum. Size lâyık olmadık.

«Tüllenen mağribi akşamları sersem yarane
Gene bir şey yapabildim diyememe hatırana,»

diyen şairin hayali, şehidin hatırasına neleri az görmüş, biz mezarın etrafını çeviren yıkık duvarları, mezarlarının üzerinde eşeklerin otlamasını, utanmak için, çok az buluyoruz.

Ey tatlı ve parlak hayal ey acı ve çıplak hakikat! Ne zaman barışacaksınız? Karşınızda kalbimin atışı değişiyor gözlerim dolukuyor.

Gene Akifi dinliyorum:

«Atiyi karanlı kgörerek azmi bırakmak,
Bilmem ki ölüm var mıdır ondan daha alçak:

Biz, şerefli ölümlere koşan kahraman ırkın çocukları, âtiyi karanlık görerek azmi bırakmıyacağız; şehitler, size lâyık olacağız. Her şeye rağmen kendimize güvenimiz, ırkımızın kudretine iğmanımız tamdır.

Bir şair diyor ki:

«Dur yolcu, bilweden gelip bastığın
Bu tümsek bir devrin battığı yerdir.
Eğil de kulak ver bu sessiz yığın,
Bir vatan kalbinin attığı yerdir,»

Bu tümsek nerede? Yalnız Sakarya'da mı, Çanakkalede de mi? Hayır. Bu tümsek bir yerde, on yerde değil, her yerde, Şu halde vatanın kalbi her yerde birden atıyor. Bu kadar kalp birden durur mu? Durmaz!

«Ölmez bu vatan, farzı muhal ölse de hattâ,
Çekmez kürenin sırtı o tabutu cesimi.»

diyen şair bu ruh halini yaşamış olsa gerek.

«Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,
Toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır.»

üstünde *yaşayanlardan* çok *ölenleri* bulunan bu topraklar elbette vatandır. Bu vatandan bahsederken iki mısra üstüne bir âbide yükselten Atsız, diyor ki:

«Şehitlerden elli milyon beçsü olan,
Aşılmaz bir kaledir bu ebedî vatan.»

Kökü sakından büyük olan bir bitki düşünün, rüzgârdan korkar mı? Biz bu vatan üzerinde böyle bir bitkiye benzeriz. Hangi fırtına, hangi savaş bizi bu topraktan söküp atacakmış, atamaz.

Rütmemiz ne olursa olsun, mevkimiz ne olursa olsun; sivil, asker, kadın, erkek, genç, ihtiyar tam bir Mehmetçik azmiyle yarına doğru, yarının şafağında parlıyan Kızılelmaya doğru yürüyelim.

Ey şehitler, tekrar size sesleniyorum, dinleyin: felâketler içinde Bozkurt gibi şahlanan her türlü hümuma karşı kalkanlaşan iftiralara karşı bayraklaşan Türk milliyetçiliği sizin emanetinizi koruyacak ve yükseltecek değerleri bağrında toplamıştır. Rahat uyuyun...

Kar Lisesi Felsefe Öğretmeni

Hocaoğlu S. ERTÜRK

www.ulkunet.com

Kadın Ve Cemiyet

Yirmi beş yıldır iktidarın kadınlar hakkında bir iddiası, bir türküsü var! "Kadını kafes arkasından kurtardık! Peçeyi, çarşafı, tesettürü kaldırdık, Türk kadınını medenî hayata kavuşturduk. Ona siyasî haklar verdik v.s. v. s.. İnkilâp edebiyatının, bu bitmiyen nakaratını dinliye dinliye kulaklarımız sağır oldu. Halkevi ve merasim inkilâpcılarının bu tekerlemeleri üzerinde biraz duralım.

«Kadını kafes arkasından kurtardık» diyorlar. Çok güzel!

Fakat bir kere Türkiye nüfusunun çoğu, büyük bir ekseriyetle köylüdür. Köylerimizdeki evlerin birçoklarında bırak kafesi, cam, çerçeve, hattâ pencere bile yoktur. Köy kadınları öteden beri erkeklerle yanyana, bağda bahçede, tarlada harmanda beraberce çalışmaktadırlar. Bu birinci palavra ve yalan

İkincisine gelince: Onların sözde kurtardık dedikleri, hakikatta batırdıkları şehir kadınları olacak!.. Kurtardıklarda ne yaptılar sanki?..

Eskiden, evine, yuvasına, kocasına, çocuğuna çoluğuna bağlı Türk hanımını, ev kadınını, şimdi asri bayan adıyla sokakta görüyoruz.

Eskiden kadının kıymeti çok büyüktü. O mukaddes bir emanet gibi evinde kalır kem gözlerden, kötü niyetlerden uzak bulundurulurdu. Şimdi, bukadar kıymetli bir varlık, kadın, piyasanın, en ucuz, en mebzul metaglarından biri haline geldi. Sanki kadın eskiden kafeslerde beslenen bir kuş gibiymiş. Kafes ardında mahpusmuş! Evine, ailesine çocuklarına bağlı bir kadın kafes arkasında öyle aylarca, yıllarca günlerce değil birgün bir saat bile duramaz. Onun işi başından aşkın!.. Böyle bir kadına sen gel! Sana iş buldum, sana hürriyet veriyorum; aileyi gaileyi bırak sokağa çık, kocan da kim oluyormuş! Q da insan sende. Benimle gel! Bak ben seni nerelere götüreceğim. Sinamalara. tiyatrolara, danslara balolara,.., İşte bunlar böyle dediler. Tabii doğrudan doğruya böyle söylemediler amma, böyle bir hava yarattılar. Kadının kafasına böyle bir fikri bizzat kendileri, memurlar kadrosu örnek olarak, yerleştirdiler. Kadını evinden kocasından uzaklaştırmak için ne lâzımsa yaptılar. Onları erkeklere tercih ederek birçok iş yerlerine kadınları aldılar. Kadın sokağa çıktı Kadın şe girdi. Üçbeş kuruş kazandı. Evvelâ en hürsün, istersen kocanı bile boşayabilirsin diye kafası bozulan erkeğinden bu suretle uzaklaştırılan kadın şimdi de para kazanarak kocasına minnet etmemeye başladı. Böylece kendisini aile yuvasına kocasına bağlıyan iktisadi bağda ortadan kalktı. Sonra birkaç erkek dost edindi. Altakka ver külâh onunla da arayı uydurdular. Öyleya ona hürsün! İstediğini yapabilirsin dediler. Yeni yeni dostlar edindi. Bir çiçekle yaz mı gelir dedi. Bu suretle kendisini kocasına bağlıyan cinsi rabıta da gevşedi. Kayboldu Bu suretle sözde komunizim düşmanlığı yapan bu efendiler, komunizmin gelişeceği zemini kendi ellerile hazırladılar Aile müessesini, bite bile göre, göre tahrip ettiler

Kadının cemiyet hayatına atılmasiyle içtimaî, iktisadî, ahlâkı bünyemizde husule gelen çöküntüleri saymakla bitiremeyiz Biz şurada göze görünenlerden bir kaçını sayı verelim.

1) Kadının devlet dairelerinde çalışması işsizliği doğurdu Zaten iş sahası mahdut olan Türkiyede erkekler işsiz kaldı.

2) Nüfus siyaseti bakımından menfi neticeler doğurdu. Nasıl ? Nasıl mı? izah edelim:

a) İşsiz kalan erkek evlenemedi. Evlensinde ne yapsın ? Çocuklara kim bakacak!

b) Çalışan kadın evlenmedi yahut evlenemedi. Ben de bir kocayım dedi. Yan geldi, keyfine baktı. Evlenmek istese de onu kimse almadı. Okadar erkekle arkadaşlık eden kadını kim alır? Bozuldu. ezildi' Sokakta geze geze, geçemez akça pula döndü.

C) Evlense de çalışıyorum diye, çocuk yapmadı.

3) Evlenmeler azalınca, fuhuş çoğaldı. Öyleya okadar genç kadın, genç erkek ne yapmaz!..

Geçenlerde gazeteler umumhanelerin kaldırılacağını yazıyordu. Hakları var doğrusu! Oyleya! Kadınlara verilen hürriyet sayesinde nerdeyse her yer umumhane oldu! olacak!.. Ayrıca bir umumhaneye ne lüzum var!...

4) Lüks ve israf arttı, kadınlar aldıkları paranın çoğunu, kirpiklerine, dudaklarına. tırnaklarına, çoraplarına verdiler. Balolar gardenpartiler. kukteyl partiler danslar, yüzlerce liralık tüller.. Bu fakir milletin içinde bu yaldızı manzara.. Ne korkunç bir manzara..

Erkeklerde, kadın, hürriyetinden, kadın çıplaklığından istifade ederek, kazançlarının çoğunu, dertli Anadolunun emeğini, bu türlü kadınlara sarfettiler. Paralar, servetler dudaklarda, tırnaklarda toplandı. Şehvet dolu yatara aktı.

5) Başı boş, rasgele cinsî temaslar neticesinde türlü hastalıklar aldı yürüdü. Frengi, belsoğukluğu, fazla temastan doğan sinir, kalp, hastalıkları arttı.

6) Kadının çalışmasiyle içtimaî nizam bozuldu. Dairelerde ciddiyet kalmadı. İş verimi bozuldu. Dairelerde çalışanlar kadınların nelerle meşgul olduğunu billr. Ben burada birkaç tanesini söyleyivereyim. Eğer memur bayanın şefle arası iyi ise, şefin yanında değilse o gidince. roman okurlar, o aşkı romanlardan! Hiçkırık, kalp ağrısı.. izdırap, Seven ne yazmaz ? ! sv. Kitaplar masalarının çekmecelerinin içinde bulunur. Şef gidince çekmece çekilir. gelince itilir. o gazetelerin aşki roman tefrika arıdabiç kaçırmaz!.

Sonra sık sık dışarı çıkarlar. Zirai üzerlerine fenalıklar gelir. Hele Ankaradaki daireler, berber salonlarından, tuvalet salonlarından kalmaz! Her taraf ayna!.. Bayan memurlar, zamanlarının çoğunu bu aynaların başında geçirirler. Zil çalar, yanlarına muhakkak bir erkek memur takılır, Sizi evinize kadar götürebilirmiyim teklifinde bulunur. Teklif canıgönülden kabul olunur!, Artık memur bayanı evine kadar mı geçirir,. o bilinmez!...

7) Evet kadının çalışmasiyle aile ocağı temelinden sarsılıyor. Çocukların terbiyesine dikkat edilemiyor. ona baba arasındaki devamlı geçimsizlikler, ananın daima dışarıda bulunuşu yuva saadetini ortadan kaldırıyor.

Bu şartlar içinde yetişen çocuklar menfi ruhlu olurlar: aile fikrine zıd fikirler taşırlar: netice itibarile komunizme kayarlar...

Aile meselesini kökünden baltalayan aile yuvalarında bir damla huzur bırakmayan, fuhşu ahlâksızlığı, teşvik tahrik eden kadını sokağa düşüren bu nevi bir kadın hürriyeti her bakımından komunizmin hazırlıyıcısıdır. Biz hiçbir zaman kadının erkekten aşağı olduğunu söylemiyoruz. Yalnız erkek başka, kadın başkadır diyoruz. Bu başkalık yalnız insan cinsine münhasır olmayıp bütün hayvanlarda hattâ nebatlarda kendini gösterir. Erkek daima gezici verici, kovalayıcı, dişi, durucu kabul edici, kendisine çekicidir. Kadının malûm aybaşı halleri gebelik, doğum hali, onur fazla gezmesine manidir. Buna bir de evi yuvası çocuklarının bakımı ilâve edilecek olursa kadının bir yere bir adım bile kıpırdıyacak hali kalmaz!. Yukarıda da yazdığımız gibi bu kadar işi yüzüstü bırak.. Düzün koşun, falan

(Devamı 2 inci sayfada)

www.ulkunet.com

Lise Hâtıralarım

Bu gün sınıfta bambaşka bir hava esiyordu. Ön sıralar da oturan talebelerden bağzıları arkadaki boş sıralara geçtiler. Bütün gözler kapıya dikilmişti. Biyoloji muallimi M. hanım bekleniyordu. M. hanım çok güzel bir kadındı. Edebi terbiyesi'de.. yerinde. Fakat ne çare.. çocuklar duramıyorlardı, işte!.. O sınıfa girer girmez, hattâ daha girmeden herkese bir hal oluyordu! Kavnaşmalar ahlar, oflar, arka sıralara çekilmeler...

Hiç unutmam! Bir gün M. Hanım, nebatlarla çoğalmalardan bahsediyordu. Çiçeklerdeki erkek ve dişi uzuvlardan.., Tahtaya renkli tebeşirlerle nebat'ların, çiçeklerin resmini yapıyor, Polen tuzlarının (Erkek tohumların) dişi uzuvların üzerine nasıl konduğunu izah ediyordu. «İşte» diyordu «Polen, erkek uzuv, dişi uzuv üzerine konar. Konunca dişi uzuvda bir sulanma hasıl olur, şişer; ve erkek uzvu, Poleni içine alır» daha «alır» kelimesini söylemeden, arka sıralardan birinde «ah!» diye bir ses yükseldi! M. Hanımın elinden tebeşir düştü. Yönünü sınıfa doğru dönerek «kimdir o nezaketsiz adam?» diye bağırdı! Koca sınıfta ses yok! «Kimdir diyorum size?» yine ses yok.. Eller yavaş yavaş, pantolonların cep'erinden çıktı.. Evvelâ sınıfın içine sonra üzerine kondu.. Biyoloji öğretmeni şöyle bir dolaşıversevdi, cocukların çoğunu suç üzerinde görecekti. Dolasmadı. Fazla aravıpta sormadı. Yine oturdu. Bütün sınıf ona bakıyordu.

Fakat o önüne.. Başından vurulmuşa dönmüştü. Kim bilir neler düşünüyordu. Zil çalar çalmaz uzun adımlarla hızlı, hızlı çıktı gitti. Çıkar çıkmaz sınıfta bir gürültüdür koptu!. Herkes avazının çıktığı kadar bağırıyordu: «Kimdi ulan o hergele...» «kapıları kapayın, muayene var., Herkesin önünü muayene edeceğim» ve arkasından kahkahalar. Diğer bir ses: vallahi bu muayenede herkes çürüğe çıkar «bizi göstererek:» belki şu üç ahbap çavuşlar sağlamdır» dedi: Bir kahkaha daha... Biz üç kişi idik. Her zaman olduğu gibi bu günde çocukların azgınlıklarını içimizden lânetleştik. Nefretimizi dışa vuramıyordu. Vursak «ukalâ» olurduk. Gürültü biraz diner gibi olmuştu. Çocuklardan bir kısmı dışarı çıkıyordu. Sulululardan ikisi yanımıza yaklaşarak, bu mesele hakkında bize izanat vermesine üzür dilemesine söze başladı. Ne yaparsın birader, gençlik, insanın kanı kaynayıverir, aklı da oynayıverir. Sınıfta olduğumuzu unutuyoruz. Hele o yavru (yarvu diye Biyoloji öğretmenini kastediyordu) döllenmeden, dişi uzvun sulanmasından şişmesinden bahsedince...» Ha dedik, anlaşılan o feryadı basan sensin!. yakaladık! yemin etti! Ben değilim diye.. Ayrılırken de «Ne yapalım: Kadın öğretmen göndermeyiversinler.. dedi. Dışarı bahçeye çıktığımızda üç kafadar hep bunu konuştuk, Kadının cemiyet işlerinde çalışmasının doğru olmadığı meselesi üzerinde bir daha anlaştık. Bu günkü hadise» Bizimle aynı fikirde olan, fakat kadınlarını öğretmen olabilmelerinde bir mahzur görmiyen arkadaşlarımızın fikirlerini dahi alt üst edecek vaziyette idi. Yalnız bu hadisemi? Hemen hemen her kadın öğretmenin dersinde, bu ve buna benzer işler olu yordu. Hele bu kadın öğretmenler genç ve güzel olurlarsa..

Tarih coğrafya öğretmenimiz böyle genç ve zel bir kızdı. Mektebi henüz yeni bitirmişti. İlk hocalığını bizde yapıyordu.

Bu gün ikinci ders coğrafya idi. Mevsim baharda.. Sınıfa pençerelerden tatlı bir ışık dökülüyordu. Kimsenin ders dinlemiye ders yapmıya niyeti yoktu. Herkes şimdiden coğrafyacıyı hayal etmiye başlamıştı. Öğretmen sınıfa girer girmez bütün sınıf elektriklenivermişti. Gözler daha çok parlamış, ön sıralardan arka sıralara doğru bir kaynaşmadır başlamıştı. Filiz rengi entari giymişti; ne de yakışmıştı kâfire.. Sıraların önünde yeni sürmüş ince uzun bir dal gibi sallanıyordu. Şurada burada iftiharla söylüyormuş! Beni talebelerim çok seviyor diye.. Bu söz sınıfa kadar yayılmıştı. Hakikaten talebeleri kendisini çok seviyorlardı amma nasıl seviş... Muhabbet havası ön sıralardan arka sıralara doğru gittikçe artıyordu. Hele arkalar.. Orası bir alemdi. İki senelikler, yaşını başını almış cocuklar, dalgacılar hep arka sıralara toplanırlardı. Sonra arkalar öne nazaran edepsizlik yapmıya çok müsaitti.

Coğrayfa hocası, haritada bir şeyler anlatıyor arızaları, girintileri, çıkıntıları gösteriyordu. Bizimkilerin aklı bambaşka şeylerde idi. Dünyanın filân memleketinin girintilernden çıkıntısından onlara ne? Onların düşündüğü girinti, çıkıntı malûm.

Canım diyorlardı bu kadar da ince giyinmeyi versin! Önümüzde yemyesil, hayat dolu bir harita varken duvardaki ölü haritaya kim bakar!

Ders bitti Amma bizim çocukların da işi bitti. Dersin bitmesiyle edepsizlik bitti mi? Ne gezer! Coğrafya öğretmenine harita demişlerdiya... Benim gemi şu körfeze girdi, Senin gemi şu limanda demirledi. Liman sıcak miydi, değil miydi, v.s. talebeliğe yakışan bir sürü soğuk söz!.. Zaten bizim çocuklar zekâlarını bu gibi şeylerde kullanırlardı! O ne buluşlar, ne nüktelerdi yarabbi!.. Aklımda kalmadıkı.. Kalsa da, yazılmazya.. neyse!„

Şimdi size lisedeki kimya hocamızdan bahsedeyim de hem düşünün, hem gülün!.. Kimya hocamız, E. Hanım sarışın kısa boylu geçkin bir kadındı. Yürürken yuvarlanıyor sanardınız! Yasının bir hayli ilerlemesine rağmen - kırklık falan vardı - güzel ve genç görünmeye çok özenirdi. Birkerre saçları her gün ondüleli idi. Başın daki her tel her kıvrıntı her gün emir almışlar gibi aynı yeri ve şekli muhafaza ederdi.

Dudakları dalak yemiş gibi boyalı, idi. Ya yüzü! Onu hiç sormayın! Un ambarına düşmüş sanırdınız! Yüzünün kırışıklıklarında pudrular birikirdi.

Yakışıklı çocuklara tutulurdu. Çocukların sıralarının yanında mânasız yere oyalanır, bir seyler yapar, bir seyler olrdu. Bazan ders ver mez, masaya dirseklerini dayar, başını iki avucunun içine alır, gözüne güzel çocuklardan birini tuttur; dalar giderdi. Fakat bu bakış ve sevdiklerine doğru akış tek taraflı idi. Bazı kimyevi hâdiselerde, kimya muadelelerinde olduğu gibi değildi. Kimya hocamız bu aşk oyununda, bu kaynaşmada «İyot» gibi açıkta kalırdı. Bu halinden dolayı ona bazen kızar bazen de acırdık.

Manzarayı çaktığımızı anlayınca masanın üzerine kapanır, tarassuta daha gizli bir şekilde devam ederdi. Ben henüz bu liseye bu yıl gelmiştim. Kimyacıya ait pek az şey biliyordum. Bir sene evvel kendisinde okuyanlar burada söylenmiyecek bir çok şeyler anlatıyorlardı. Geçen sene ön sırada güzel bir cocuk oturuvormuş. Kimyacı bu çocuğa iyice tutulmuş. Bir gün derste apaçık, çocuğun ve herkesin yüzüne karşı «Allah belânı versin rüyada.., dememi şmi? İlkin inanmadım. Fakat bunun... doğru olduğu bana yeminle temin edilince ister istemez inanmak zorunda kaldım.

Kimya dersinde şahsıma ait bir hâtırayı burada anlatmadan geçemiyeceğim. Son sınıfta bulunuyorduk. Kimya derslerinden de pek hoşlanmazdım.Aşağıda lâvuratuar odasında imtihan oluyorduk. E. Hanım geldi. Yazın dedi «yağlar, olifinler, etilenler, metilenler» yazdık. Uzvi kimyadan bunları sormuştu. Bunlar anlatılacaktı. Bir düşünmeye başladık. Hocamız sandalyaya oturdu yine dalgaya düştü. Dur dedim şununla beni de bir dalga geçeyim,Amma bu dalga kaş göz dalgası geğil! yazdırdığı sualleri tekrar okudum. «Olifinler, yağlar, etilenler metilenler» hemen vezin ve kafiyeler imdadıma yetişti.

Cevap: 1)

Olifinler, yağlar, etilenler, metilenler,

Bizim Türkçede buna ömür tüketmek derler.

İçimizde varsa eğer eğer aklını yitirenler

Buyursunlar kimya lâburatuvarına!..

İçimden kendi kendime, «sualin bir tanesini adamakıllı cevaplandırdım; «5» numarayı hakettim» dedim.

İkinci suale de buna benzer bir cevap verdim.

Kimya hocamızın bir âdeti vardı. Karne verilmeden evvel notunu okurdu. Bir gün derse pür hiddet geldi. Kalk bakalım ayağa dedi. Kalktım. Parmaklariyle koca bir sıfır yaptı. Bu sıfırın içinden bana bakarak «edebiyat dersinde değiliz; bakın şu körolasıya neler yazmış, benimle dalga mı geçiyorsun!» dedi okudu. Sınıfı bir görmeliydi.

Ben «sıfıra razıyım amma, sıfırın içinden bana bakma» dedim; fakat duyulmadı. Millet kırılıyordu.

Sene sonuna doğru başka liselerden şen, muzil, zeki fakat haylaz bir çocuk gelmiş, bizim şubeye kaydolmuştu. Hepimizle hemen ahbab oluverdi. Ne piç kurusuydu ya! Anasının ipliğini satan takımındandı. Biz yine bir gün «üç» kafadar bir araya gelmiş, kadın öğretmelerin bu kadar delikanlının içinde bulunmalarının doğru olmadığı mevzuunda konuşuyorduk. Yeni bir aşk hâdisesi zuhur etmişti. İçimizden biri bu hâdiseyi haber veriyordu. «Hani canım şu bizim S... var ya işte o.. Cebir öğretmeni G. Hanıma aşık olmuş!.. yolunda ölüyormuş! Cebir hocasının gözbebekleri üçgen gibi inliş!

Arkadaş daha sözü bitirmeden; muzibin biri atıldı, Şu hesaba göre dedi. «Bizim S. 180 derecelik bir hararetle yanıp tutuşuyor. Zira bir üçgenin açıları toplamı 180 derecedir..» hadi yine yarattın, yine yarattın dediler. maceraya devam olrdu. Aman arkadaşlar söz aramızda, bana kimseye söyleme demişti; duramadım» derken bir kahkaha koptu. Meğer S, herkese ayrı ayrı bu hadiseyi anlatmış; aman kimseye söylemeyin diye'de yalvarmış!... Desenize zavallı çocuk X, Y bir türlü çözemediği bir muadele karşısında,deminden beri gevezelik etmek için bir türlü yerinde, durmıyan başka liseden gelen çocuk nihayet patladı. «Âbi» dedi. söze hep böyle başlardı. X, Y dediniz de aklıma bir şey geldi. Bizim mektep karışıktı erkekli, disili.. kızlarda vardı! amma ne kızlar! yemede yanında yat! gülmiye başladı.. Vallah güllüyordu.. Yahu gülmede anlat sunu, şimdi zil çalacak dedik. Kendimi tutamıyorumlu birader bu öyle bir şeykil!, çok şükür hele tutabildi. Anlatmıya başladı.

«Bir gün cebir dersinden imtihanımız vardı.

www.ulkunet.com

Türklüğün perişan hali !

Ben bir Türküm!.. Perişanım!.. Çünkü Türklük perişan!.. O ağlarken ben gülemem! O ölürken ben kalamam!.. Ben kıtalara, iklimlere sığmıyan, milletlere hükmeden bir ırkın çocuğuyum!.. Damarlarımda üç kıtanın ırmakları dolaşır.. Denizlerde hür dalgalar, beni anar, beni söyler..

Hangi seferden, hangi zaferden bahsedeyim! Altaylardan, dünyanın dört bucağına akın edenlerden mi? Çini, Viyanayı saranlardan mı, Asyada, Avrupada, Afrikada camiler, minareler kubbeler inşa ederek, gökleri ve gönülleri fethedip, medeniyet kuranlardan mı? Taç mahal! Şahcihan, Gazneliler, Fârabiler, İbnisinalar, Mevlânalar, Horasan erleri.. Kırımlar, Kazanlar, Semerkantlar, Taşkentler, Buharalar, şimdi kimin memleketi, kimin yerleri...

Ey Sibirya! Koskoca bir millete mezar olan soğuk donmuş arazi... Sinende kimleri saklıyorsun? Dökülen bunca gözyaşları, gömülen bunca sıcak vücutlar, seni ısıtmadı mı? Buzlarını çözmedi mi? Sibirya ses vermiyor! Bu uçsuz bucaksız arazi, korkunç bir ölüm sükûtu içinde..

Kızıl cellâtların elindeki Türk elleri ses vermiyor!... Türklük ölmüş, öldürülmüş Türklük!.. Buhara yak! Taşkent yok! Kırım yok! Kazan yok! Yerlerinde soğuk yeller esiyor!.. Kızıl kâfir ne bulursa kesiyor!..

Sadece yok olan bunlar mı? Dalgası Viyana surlarına kadar uzanan kahraman ecdat!!... Nerde?... Hani?... Niğbolu, Kosova, Mohaç, Tuna vadileri.... Mekdonya dağlarından akan genç sular, Vardarlar, Tualar! Bu gönül acısını dinlemeden nereye akıyorsunuz? Şimdi bizde bir zerresi bile kalmıyan imparatorluk denizlerinden hangisine?" Bu sular ses vermiyor? Tuna ses vermiyor! Geçmiş günler birer hayal olmuşlar !..

Kanlı balkanlar!.. Türklük için bir mezar olmuş! Bu sular bu ırmaklar kardeşlerimizin cesetlerini denizlere taşımakla meşgul! Yugoslavyada, Sırp, milliyetçisi canî Mihaloviç Türk kesti! Sosyalist Tito Türk kesti. Faşist Bulgaristan Türk kesti. Komünist Bulgaristan yüz binlerce müslüman Türkü imha etmekle meşgul!..

Cebirden'de çok korkardık. Ben kızların arkasında otururdum. Önümde şişmanca, balık etli, güzel bir kız vardı. Kız çalışkan'dı da.. Cebir hocası soruları sordu... Fakat sorular okkalı.. altından kalkmıya imkân yok!.. Başladım iki tarafıma bakınmaya!.. Cebirci kapıya doğru yönelince, önümdeki kızın kâğıdına bakmak istedim. Bir de ne göreyim!.. Aman azizim!.. Kız eteğini çenrlemiş... baldırına bütün muadeleleri, çözümlerini, yazmış... oradan kapıya etmiyormu? vay dinine yandığımın kızı vay!.. Mübarek öyle de görülüyorki, sanki muadeleler birinci harnur kâğıdın üzerine yazılmış! Kız dedim kız! biraz daha aç! Bana'da göster, sonra söylerim! söylerim derdemez kız korktu kapattı. Bir dakika sonra tekrar açtı, anlaşılan iyice kopya etmemiş!.. tekrar sulubuğum tuttu. N, Ne olursun! Deklenin (Muadelemin) son ucunu göremedim biraz daha aç biraz daha aç... derken âbi, meseleyi çözdün.:

— Hakikaten çözdün mü?

— Çözdüm amma benim çözdüğüm başka mesele... Cebirci «M» li muadele sormuştu. («M» bir şey ekliyerek) biz.. Muadeleyi gördük onu özdük. Zavallı kızcağız heyecanından, korkusundan terledi. Formulleri de kopya kalemi ile yazmış, terleyince Suvasıverdi, Bereket biz davyel davrandık. Zil çaldı, Merdivenlerden çıkarken onu dinliyen herkes, vay Boğa it! vay u vay bu., sokak ağzıyla yarı alay yarı hakaret olu küfürler yağdırıyor, o da gülüyordu.

«Devamı var»

TÜRKLÜĞÜN İLÂHİSİ

Allah aşkı Yunus'un nefesinden Millet aşkı Z. Gökalp'ın sesinden ilham alarak.

Şol Asyanın ırmakları
Akar Türklük deyu deyu !..
Ol mubarek toprakları
Korkar Türklük deyu deyu..

Burçlarında alsancaklar,
Hür göklerini kucaklar,
Daima tüter ocaklar,
Tüter Türklük deyu deyu !..

Şahin yuvası belleri
Şehid kanından gülleri
Cûşa gelmiş bülbülleri,
Öter Türklük deyu deyu..

Kırılsın artık halkalar
Vurulsun işte kargalar.
Bahrı hazar da dalgalar,
Atar Türklük deyu deyu..

Yabancılarda yurdumuz,
Devasız kaldı derdimiz,
Altaylarda Bozkurdumuz
Gezer Türklük deyu deyu....

Yunanistanda kızıl çete Türk düşmanı.. Türk köyleri basılır, yağma edilir. Hükûmet dış politikada Türk dostu, içeride koyu kanlı bir Türk düşmanlığı devam ediyor. Biz burada Ayasofyayı tekrar mi ze halîne sokarken onlar camileri yıkarak taşlarını helâ yapmak için kullanıyor!..

Her yerde ve her şeyde bir Türk düşmanlığı var! Yeni bir ehlisalip karşısındayız!.. Balkanlardan kovuluyoruz! Balkanlarda boğuluyoruz! Duyan yok. Biz, iş stadyoma, maça, topa intikal edince heyecanlanırız! Miting yaparız! Bağırıp çağırırız! Bir millet eserleriyle mahvediliyor. İnsanlar asılıyor, kan gövdeyi götürüyor.. Bizde ses yok! Ne hükûmetimizde... ne gençliğimizde! Asılanlar, kesilenler bizdendir. Bizim gibi Türktürler! Müslümandırlar... Ve yegâne hâmileri, kurtarıcıları biziz. Türkiyedir!.. Türkiyede iş yok!.. Bizde iş yok!... Balkanlardan İrana geç! İran bile şu halîyle Türk düşmanlığı yapıyor. İranda türkçe konuşmak, türkçe neşriyat yapmak yasak! İranın yarısı Türktür!.. Acemin mübalâga çarkı burada tersine işlemektedir. Altı milyon Türkü üç yüz bine kadar indiriyor. Türk münevverleri kamplarda... inim inim inliyor... Devletimiz İrana bile söz geçiremiyor.. İdarede, o şuur, Türklük şuuru, iradesi yok ki..." Aman bana bir şey olmasın da, ne olursa olsun!.. İdareci olarak ta, fert olarak ta takibettiğimiz parola bu.. Aman bana bir şey olmasın!.. Yalnız kendini, yalnız nefsini düşünen bedbin bir telâkki.. Yalnız kendini düşünen idare! Yalnız kendini düşünen insan! O kadar düşünme! Yarın aynı felâket senin başına, da gelecek! Sen de ağlıyacaksın! Sen de feryat edeceksin! Fakat duyan olmıyacak! Sen duygusuzluğun ne demek olduğunu o zaman anlıyacaksın!... Fakat iş işten geçecek! Sen etrafında ağlıyanlara senden medet umanlara, senden olan bu insanlara, kulaklarını tıkadın! Kör oldun, sağır oldun! çek cezanı.. Bunu sana tarih söyliyecek!..

Ey kimsesiz insanlar! Kanlı Makedonya dağlarından, Panir yaylâsına Altay dağlarından İtil - Oral vadilerine kadar uzanan ülkelerde, kızıl zorbaların zulmü altında, can veren, can çekişen kardeşler!.. Ey Sibiryanın uçsuz bucaksız, donmuş, topraklarında yatan genç sıcak vücutlar!. Size sesleniyoruz: Bir gün gelip intikamınızı alacağız!

Ey !....

Elleri kan içinde esir vatan içinde, dolaşan kızıl cellât !..

Ey !..

Madde ilâhtır diyen et çiğniyen leş yiyen 400 yıllık musallat ve ey ! ve ey !...

Serdengeçti

Yukardaki yazı ve şiir "Türklüğün perişan hâli adındaki kitabımızdan alınmıştır. Bu kitap basılmaktadır. Tafsilât arka kapakta, Siparişlerinizi acele yapınız Abonelerimize gönderilecektir.

www.ulkunet.com

Bizde, genel olarak, «karakuvvet» denilince, «dinî doğmatizm» i soysuzlaştırarak sözde dinci geçinen bir «softa-yobaz» yığınının temsil ettiği gericilik (yanlış tefsirî hâsıl edilegelir ve Türk heyeti içtimaiyesinin inkişafına biricik engel olarak (dinî irtica) gösterilir. Gerçekte ise, Büyük Türk Milletinin hemen 400 yıldan beri kesintisiz devam eden gerilemesi bu tek sebep yüzünden olmayıp birbirinden farklı bir çok sebeplerden doğmuştur. Milletçe geri kalmamıza yalnız yobazların aksiyon sahasında görülen zararlı tesirlerini sebep olarak gösterenler, hakikatları pek ince perdelerle kapatabildiklerini sanan gafiller, gûya ileri ve yeni fikirleri temsil etme iddiasında bulunan safdillerin bizzat kendilerinin de Türk heyeti içtiamaiyesinin gelişmesine başlıca bir engel teşkil ettiklerine işaret ettikten sonra, millî varlığımızın sarsan ve milletçe gelişmemize engel teşkil eden sebeplerden her birine, yani yanlış hareket ve düşünceler. kısaca «karakuvvet» adını verdiğimi belirtirim. Türk milli varlığına zararlı (14) karakuvvet tesbit ettim. Bunları alt edecek toplu ve vazih prensipleri de hazırladıktan sonra Büyük Türk Milletine seslenişler halinde duyurmağa karar verdim.

Türklüğe zararlı karakuvvetleri aralarında hiç bir derece gözetmeksizin şöylece sıraya koydum:

1 — Bilgisizlik (-Tarihî şuursuzluk - toplu bilgi yoksunluğu) Türk hey'eti içtimaisinin ana dâvalarını, mukayesesiz bir surette, yani «Tarihî şuur'un ışığı dışında tek tek yabancı felsefe şemalarına dayanarak gerçekleştirme yolunda boşyere gayret gösterenler ve Türkün Tarihî potansiyelini yanlış yollarda tüketenler kısaca toplubilgi'den, (tarih şuurundan) mahrum olanlar (1) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

2 — Aşağılık duygusu. Büyük Türk Milletinin önderlik ve başarıcılık kabiliyetini küçümseyenler, yani bir işin yapılmasını hep yabancılardan, Türkün olan her varlığı,her değeri kötüleyenler (2) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

3 — Kupkuru öğüncelik (Kupkuru şovenlik). İlk çağlarda millî meziyet ve üstünlük vasıtası olan fiziyolojik ve psikolojik üstünlüğün her devirde ve her mekanda millî varlığı korumanın başta gelen âmili olduğuna inanan ve bugünkü ileri teknikli dünyada halâ pala-bıçak, kabakucak devrinin maddî ve manevî silâhlarıyla savaşmanın mümkün olabileceğini sananlar, yani mitralyözün karşısına yumrukla, tankın karşısına sopa ile çıkmayı cesaret ve kahramanlık sayanlar (3) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

4 — Başkacılık (başka milletlerin peşinde gitme, başkalarının fikirleriyle âmil ediş, kötü taklitçilik). Türk içtimai hayatını nizamlayan prensiplerin, doğrudan doğruya başka topluluklar için ortaya atılmış prensiplerden kopya edenler, yani bize göre prensipler vaz'etmeyi gereksiz sananlar (4) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler. Onlara göre, şu mesele filân cemiyette şöyle halledilmiş, şu iş falan millette şöyle yapılmış, biz de yapmalıyız, deyip işin içinden kolayca sıyrılmak esastır. Çünkü, onların muhakemesine hakim olan prensipler, Kalûbelâ'dan kalma, (Aristo) nun (kıyasat) ı ve (talimat-ı saire) si ile en çok tepelenmiş ve didiklenmiş olan bir tekâmülcü nazariyeye dayanmaktadır. Onlarca, Türk Hey'eti içtimaiyesi gelişmek için, muhakkak suretle (... leşmeli) veya (... laşmalı) dır! Yani, Avrupalılaşmalı, Garplılaşmalı, Amerikanlaşmalı! Halbuki, Tanzimatçıların başladıkları bu (.. leşme)ler ve (... laşmalar- bir türlü gerçekleşmemiştir, ve gerçekleşemez. Çünkü, Türk, Tarihî âlem'e (... leşmek) ve (...laşmak) için gelmemiştir. O, önde gider, her millete başçılık eder, ancak başkaları onun peşinde gider ve o (.. leştirir) ve (laştırır!).

5 — Çalışmamazlık (-tembellik). Sırf hayvanî varlığını korumak için yarımyamalak bir gayret gösterdikten sonra yan gelip yatan ve yangelip yatma serbestliğini ferdî hürriyet sayanlar veya başkalarının sırtından parazit olarak geçinenler kısaca millî zamanı ve bu zamanda aldıkları enerji (güre) yi boş yere harcayanlar yani çalışmayanlar ve onları çalıştırmayanlar (6) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

6 — Nemegerekçilik (-adamsende... cilik, bana dokunmayın yılan bin yaşasın zihniyeti). Hayra matuf bir işin yapılması için gereken şartlara ve vasıtalara malik olduğu halde ilgisizlik gösterenler, yani yapılacak işin içinden sessizce sıyrılanlar, kısaca suya sabuna dokunmadan yaşamak itiyatında olanlar veya bunu hayat prensibi edinenler, yani nemegerekçiler (6) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

7 — Gözyumuculuk (-müsamahacılık zihniyeti). Yanlış fikir ve hareketleriyle Türk topluluğuna zararlı oldukları sabit olanları koruyanlar ve kötülüklerin tevalî etmesine doğrudan doğruya iştirak edenler, değersizi, ehil olmayanları işbaşına getirenler, yakınlarını koruyanlar, başkalarının haksız yere yükselmesine basamaklık yapanlar, böylece değerlileri ezenler, sırf kendine maddî menfaatler sağlamak için çabalayanlar ve bunlara engel olmayarak yapılan kötülüklere göz yumalar (7) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

8 — Bu - şu'culuk (Fertleri haksız yere damgalamak, kötülük atmak). Kendisi gibi düşünmeyenlere haksız yere kötü isnatlarda bulunmak, birinin veya bir zümrenin menfaatlarına aykırı, fakat umumun menfaatlarına uygun fikir taşıyanları ve bu yolda hareket edenleri yalnız menfaatlarına hizmet etmekle damgalamak, bu - şucudur, bu komünisttir, bu sağcıdır, bu solcudur demekle bir çok fertleri lekelemek ve onları zorla millî birlik aleyhine yönetme yoluna sapanlar, kendi damgalarını taşıyanlarla sözde savaşanlar (8) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler, ki bunlar, gölgesine koşupta avunu kaybeden zavallı avcılara benzemektedirler.

9 — Ben - sencilik (hasetlik, ayrılıkçılık, particilik,). Her zaman ve her yerde yalnız kendisini veya mensup olduğu menfaat zümresini ilerde görmek ve bulundurmak isteyenler ve «sen yeme, ben yiyeyim, sen kötüsün ben iyiyim» zihniyetiyle hareket edenler, her başarıyı kendine veya zümresine mal edenler, muvaffakiyetsizlikleri başkalarının sırtına yüklenenler, kısaca hasetlik hastalığıyla malûl bulunanlar (9) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

10 — Pislik. Medeniyetin ilerlediği çağlarda, medeniyete ayak uydurmayan, halâ ilk çağ görenekleriyle yaşamakta olanlar, bütün hastalıkların kaynağı pislikten kendilerini kurtarmayanlar, insan gibi yemesini, yaşamasını, giymesini, hatta işemesini bilmeyenler ve böylece her yıl binlerce Türk nüfusunun yok olmasına sebep olanlar (10) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

11 — Yiyicilik. (ürüşvetcilik). Bulunduğu resmî vazifeyi kötüye kullanarak halkın sırtından haksız yere maddî menfaatlar sağlayanla ve haksız veya umumun menfaatına aykırı işlerin yapılması için yine kendi ferdî menfaatlarının korunulması için resmî vazifeleri para veya mal ile elde edenler kısaca yiyiciler ve yediriciler (12) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

12 — İçicilik (sarhoşluk). İnsanı ve manevîzevkleri temin edecek yüce ülkülerden mahrum zavallıların yegane zevk vasıtası saydıkları alkolü ilklerine kadar sindirip türlü türlü rezaletleri, emayetleri çıkarıp bütün toplulukla beraber bütün devlet teşkilâtını boşyere uğraştıran ve bu yüzden millet bünyemize sayılamıyacak kadar zararlar getiren içiciler (12) numaralı karakuvveti temsil etmektedirler.

13 — Şehvet düşkünlüğü. Her türlü saadet ve zaferi sırf kendi hayvanî hissiyatının gıcıklanmasında görenler. Dünyaya sırf elâ gözler seyretmeğe geldiğini tahayyül eden budalalar, bütün kuvvet ve kudretini mütemadiyen, kumar masaları başında, dans salonlarında, kahvehanelerde fahişelerin arkasında tüketen it sürüleri de (13) numaralı karakuvveti temsil etmektedir.

www.ulkunet.com

Komünizme niçin düşmanız ?

Komünizme aleyhtar olduğumuzu söylüyoruz. Acaba niçin? Bu yazımda bu sualin cevabını vermiye çalışacağız.

Biz, birkaç günlük müdafaalarını temin için Türkiyeyi ateşe atmakta bir an dahi tereddüt etmiyecekleri intibahını veren devletlerin menfaatlarına hizmet için komünizm aleyhtarlığı yapmıyoruz.

Asya ve Afrikada milyonlarca insanı köle gibi kullanan; Endonezyayı Hollandalılara satan gözleri dönmüş müstemlekeciler için komünizm aleyhtarlığı yapıyoruz.

Renginin kara oluşundan başka günahı olmayan zenciye hayvan muamelesi yapan insaniyetçilik havarilerine; menfaatlarından başka birşey düşünmeyen kara ruhlu sahte hürriyet bayraktarlarına yaranmak için komünizm aleyhtarlığı yapmıyoruz.

Kendini idareden âciz zayıf karekterli sözde Türk kızlarını, mensup oldukları devletin erkeklerine peşkeş çekenlere hizmet için komünizm aleyhinde bulunmuyoruz.

Biz parayı Allah tanıyan kapitalistlere dalkavukluk etmek için komünizmin aleyhinde bulunmuyoruz.

Biz, yabancı devlet bankalarına servet yığanların hesablarını artırmaları için komünizm aleyhinde bulunmuyoruz.

Biz, Türk milletinin kanını emen, haklarını hiçe sayanların, daleveracı köçeklerin - atıf yapmıyorum - inanmadıklarımızın hesap vermemeleri için komünizm aleyhtarlığı yapmıyoruz.

Evet, biz vicdansız celep, karaborsacı esnaf, düzenbaz tüccar, insafsız fabrikatör için komünizm aleyhtarlığı yapmıyoruz.

Hayır, Biz, Büyük Türk Milletini tehdit ettiği için komünizme ve onu elinde alet olarak kullananlara düşmanız:

Biz, fertçe cemiyetçe köleliğe ve müstebitliğe aleyhtar, istiklâl ve hürriyete âşık olduğumuz için komünizme düşmanız.

İnsanı insan ferdi bir milletin mensubu yapan bütün değerleri inkâr ettiği için komünizme düşmanız.

Sınıf diktatörlüğüne taraftar olduğu ferdi mülkiyeti ve aileyi reddettiği; devleti zulum ilâhı haline getirdiği ve insanı hayvanlaştırmaktan başka bir işe yaramadığı için komünizme düşmanız.

Biz, mabetlerimizin göğsüne namahrem eli değdirtmemek; ana, bacı ve eşlerimizin ırzına hasallut ettirmemek istediğimiz için komünizme düşmanız.

Biz, komünizme ve komünist Rusyaya emperyalist olduğu; Boğazlara, Karsa ve Ardıhana göz diktiği; milyonlarca insanı olduğu gibi «Bende Türküm!» diye haykıran kırk milyon Türkü ezdiği için düşmanız.

Bizden olan Hasso ile Memonun, Ayşeciklerin ile Mehmetçiklerin din, ahlâk ve geleneklerine aykırı olduğu için komünizme düşmanız.

Mensubu olmakla iftihar ettiğimiz basit giyimli halk kalabalığını düşündüğümüz için komünizme düşmanız.

Daima şan ve şerefle dalgalanmış, şafaklarda süzen alsancağımızı ve şehit kanlarıyle yoğrulmuş vatanımızı kızıl Moskofa çiğnetmek istemediğimiz için komünizme düşmanız.

Evet, biz en yüksek mevkilerde olduğu halde millet malını «yağma Hasanın Böreği!» diyerek alıp çırpanlar için değil, kan kustuğu halde namusunu, vicdanını, vatanını ve milletini satmayan ve asla da satmıyacak olan Türk işçi ve köylüsünün namusu Türkoğlu Türklerin haklarının müdafii olduğumuz için komünizme düşmanız.

Niçin ve kimin için komünizme aleyhtar olduğumuzu böylece belirttikten sonra memleketimizde kimlerin komünizme hizmet ettiklerini de anlatmak isteriz.

Komünistlerin bu vatan ve bu miletin amansız düşmanı, olduğunda şüphe yok, fakat ne tehlikeli düşmanlarımız gizli olanlar perde arkasından komünistlere hizmet edenler; onları koruyanlar; şu veya bu sebeple onlara alet olanlar yahut bilmeyerek hizmet edenlerdir.. Kimdir bunlar?

Bunlar, mütereddi, namus ve ahlâk yoksulu hainî vatanlardan ziyade örnek olmak mevkiinde iken çalan, yalan söyleyen ve gençliği insaniyetçilik ve komanizma afyonlariyle uyutan uşak ruhlu efendiler, gürühüdür.

Komünizme hizmet edenleri; sefâleti yenmeyip açlara ekmek yerine lâf yetiştirenlerdir.

Komünizme hizmet edenler; tatbik edilmeyen kanunlar önünde köylüyü toprağa sahip kılmayan işçinin, memurun ve muhtaç halkın haklarını korumayan geleceğini emniyet altına almayanlardır.

Komünizme hizmet edenler; demokrasi hareketini geliştirmeyip bilakis mani olan, onu orta oyununa çeviren, hürriyet ve içtimai adalet aşkını bütün gönülere yerleştirmeyen ve hakimiyet milletindir düsturunu gerçekleştirmeyenlerdir.

Komünizme hizmet edenler; köylüye lâfla efendi, işte uşak muamelesi yapanlardır.

Komünizme hizmet edenler; zeytinyağı karaborsacıları gibi binbir namussuzu bir partiye kayıtlı olduğu için himaye edenler; suistimallere göz yumanlar; halkın anasından emdiği sütü burnundan getirenlerdir.

Evet, Türk milletine en büyük ihaneti yapanlar; komünistleri ve adi ruhlu mahlukları bağrında himaye eden teşekkküllerdir.

BEKİR BERK

Üniversite mi Başka mı ?

Üniversitenin alnına şöyle bir yazı yazsınlar: **"Burada fakirler okuyamaz".**

Memleketimizdeki demokrasi gelişmelerden üniversitemiz de, istifade etti. Muhtariyet kazandı. Bu hadiseye hepimiz sevinmiştik. Bu sevincimiz çok sürmedi. Yüksek okullardan, Fakültelerden parasız yatılı teşkilâtı kaldırıldı. Öyle bir hal ihdas edildi ki yüksek tahsile ancak zengin çocukları devam edebilecek !.. Amerikada böyle imiş ! Hay olmaz olaydı ! Yahu Amerika kim sen kim !. Orada bir adamın bizim devletin bütçesinden çok parası var.

Memleket çocukları, fakir fıkara okuyup yetişiyor diye anlaşılan bizimkiler korktular. Yalnız halinden memnun olanların, mevcut nizamın şımarttığı, zengin ettiği kimselerin çocukları okusun. Yalnız Leylilik teşkilâtını kaldırmakla kalmadılar. Kendi parasiyle devam etmek istiyenlere de bin bir müşkilât çıkarıyorlar. Üniversiteler banka haline gelmiş. Yeni çıkarılan yönetmenliklerle immatrikülasyon, inskripsiyon eksmatrikülasyon, imtihan harcı, kütüphane parası gibi türlü isimler altında bir yığın para alıyorlar. İstenen paralar bu fakir milletin kazanç şartları, geçim seviyesi ile katiyen mütenasip değil !.

Okumak istiyorum; fakat param yok diyenlere, bu işin mesulleri "Efendim ne yapalım zenginler okusun, parası olmıyan okumasın!" diyorlar. Bari bunu üniversitenin büyük kapısının üzerine bir altın yazı gibi koysunlar ! "Burada parası olmıyanlar okuyamaz !"

Eflâtun'un, mektebine: "Buraya hendese bilmiyenler giremez" dediği gibi. Hiç olmazsa millet sorup soruşturmaktan kurtulur.

Amerikada öyleymiş ! Bir şeyin hep neticesine bakıyoruz ! O neticeyi hasıl eden sebepleri, amilleri hiç nazarı itibara aldığımız yok !.. Yukarıda da, söylediğimiz gibi, Amerika başka, biz başkayız !.. Aramızda gece ile gündüz kadar fark var. Onların gecesi bizim gündüzümüz, bizim gündüzümüz onların gecesi. Amerikalılar Türkiyeyi çöl kabul ediyorlar. Türkiyedeki askerlerine çöl zammı veriyorlar. Hem Amerikalılar istisnasız her talebenin istifade edebileceği, yardım ve kredi sandıkları kurmuşlar, çifte tedrisat yaparak talebelerin aynı zamanda, bir işte çalışması mümkün kılınmış, daha bir çok kolaylıklarla talebenin yükü hafifletilmiştir. Bizde bunların hangisi var ?..

Hiç bir hakikata dayanmıyan acayipliklerden birisi, de imtihan harçlarıdır. Bir dersten imtihana ilk girerken talebeden "5" lira alınır. Kazara talebe kalacak olursa 10, bir daha kalırsa 20. İlâhiri artıp gitmektedir. Talebe hasta olur, hazırlanamaz ! içinde bulunduğu hayat şartları serettir.

Talebe kalır. Fakat bu kalış kendi isteği ile mi olmuştur ? Aslâ !.. Bu ceza para cezası ne ya !... İmtihan harçlarından % 40 pirim alan profesörler için bu sistem belki mantıki olabilir. Meselâ İstanbul Hukuk Fakültesinde geçimini kendi temin etmek zorunda kalan, bu suretle, gayet tabii olarak birçok imtihan devrelerinde muvaffak olamıyan bir talebe mezun oluncaya kadar 1624 lira harç ödemek mecburiyetindedir.

Bu bapta Ankara Üniversitesi daha insaflı davranmaktadır.

Katiyen yalan söylemiyoruz. Mubalâğa da yapmıyoruz !.. İmtihan harcını ödemek için bir çok talebe arkadaş, biliyoruz ki yeni elbiselerini sattılar !. eskicilerden müstamel bir elbise alarak onu giydiler. Hattâ yatağını, evet yatağını satanlar bile var !..

Mesul mevki de bulunanların bu derde deva **olmasını, yataklarını, elbiselerini satıp üniversite harcını yatıran fakir münevver gençler adına** istiyoruz ! İsrarla istiyoruz ve bekliyoruz.

İstanbul Üniversitesi
Talebelerinden
Tuğrul ÖNDER

www.ulkunet.com

K ü r t c ü l ü k

Türkiyede Türkçülüğe müsaade etmiyenler, Kürtçülüğü nasıl görmemezlikten gelebiliyorlar ?

Konya ceza evinde bağzı kürt delikanlıları ile görüşmüştüm. Bunlar cahil olmalarına rağmen, hoş çocuklardı; bir çok şeylere akılları eriyordu. Kendileriyle konuşurduk. Beni çok severler, dinlerlerdi. Fakat 15-20 seneye mahkûm bu köylü çocuklarında dahi bir Kürtçülük sevdası vardı. Kendilerini bizden ayrı görüyorlardı. Birbirlerini her şeyde destekliyorlar, adeta ayrı bir grup teşkil ediyorlardı.

Onların bu hali nazarı dikkatimi çekti. Kendileriyle daha fazla meşgul olmıya başladım. Onları ikna etmiye çalıştım.

Aynı toprağın çocukları olduğunuzu Türk-Kürt diye bir ikiliğin mevcut olmadığını, bunlar aynı ırkın iki kolu olduğunu, dillerimiz arasındaki ayrılığın Arap, Acem lisanlarının tesiri ile meydana geldiğini anlatmıya çalıştım. Nafile !..

Her şeyde beni ve sözlerimi tastik etmeyi adeta bir vazife bilen bu gençler, bu meselede bana karşı geldiler ! Baş kaldırdılar !.. "Siz ne derseniz deyin ! Biz kürdüz ! Kürdüz vesselâm!" Sonra Türklerin, bizim kendilerine karşı yaptığımız zulümlerden bahsettiler. İstiklâli bayrağı olmıyan millet, millet değildir dediler. Hapishanelere kadar yayılan bu kürtçülük hareketinden milli birliğimiz adına ürktüm. Sonradan öğrendim ki, Suriyede, Irakta, İranda ve nihayet Türkiyede kuvvetli bir kürtçülük hareketi varmış. Bütün bu hareketleri körükliyen, de Ruslarmış.

Böyle düşüncelere, Şarklı münevver gençler arasında da rastladım. Bu gençler, Şarkı kalkındırma proğramını, şarkı ayaklandırma programı gibi anlıyorlar. Ayrı bir kürdistan devletinden bahsediyorlar. Hattâ bu devletin siyasi hudutlarını şimdiden çizmeye yeltenenler var !. Bu arkadaşların iddiasına göre, Rusya nasıl olsa bu cahil insanları tahrik ede ede ayrı bir Kürdistan devleti kuracak !.

İyisi mi bu işte biz daha evvel davranarak bu devleti biz kuralım, Kürtleri bu şekilde hem tatmin, hem de, kendimize bağlamış oluruz"

Sonra bir çok gençler, hapishanedekiler gibi, Kürtlere yapılan mezalimden şark vilâyetlerinin bir üvey evlât muamelesi gördüğünden dem vuruyorlardı. Onlara şöyle mukabele ettik :

— Siz Kürt müsünüz ?

— Evet !..

— Delilleriniz ?

— Adımız ayrı, dilimiz ayrı, ve ayrı muamele görüyoruz..

— İsim ayrılığı bir şey ifade etmez !.. Ne tekim isimleri başka başka olan bir çok Türk kabileleri vardır. Dil meselesine gelince: Esasen müstakil ve muntazam Kürtçe diye bir dil yoktur. Yarı Acem, yarı Türk - Yarı Arap, karmakarışık bir şey !.. Ayrı muamele gördüğünüz bahsinde de, haksızsınız. Meselâ hükümet, sizin okumanıza mani oldu mu ?

— Biz kendimiz okuduk.

— Müsaade etmese nasıl okurdunuz ?

— . . . . . !..

Sizi ayrı tutan kim, Hakkına bakacak olursan, bu idare, Ermeniyi, Yahudiyi, Rumu bile kendi ırkdaşlarıyla bir tutuyor, kaldı ki, sizi.. Yalnız bu gayrımüslimlerden memur olmuyor.

Halbuki sizden ! En yüksek mevkilere kadar çıkmış adamlarımız var. Mebuslarımız var !.. Milli mücadeleyi beraber yaptık. Esaretlerimiz bir, kuruluş ve kurtuluşlarımız bir, her bakımdan biriz ve beraberiz. Coğrafya, tarih, din, kültür birliği. Bir millet olabilmek için bütün unsurlar var. Aramızdaki fark T - K dan ibaret..

Bir itiraz daha yükseldi :

— Yapılan katillere, işlenen cinayetlere, sürgünlere nedersiniz ?..

— Evet anlıyorum. İsyan hareketlerinden bahsediyorsunuz!. Şeyh Said isyanı, Dersim isyanı v.s. Hepsini biliyoruz. Bu isyan Şarkta, Dersimde değil, de memleketin herhangi bir köşesinde olsaydı, hükümet aynı şekilde hareket ederdi.!. Menemen hadisesini bilmiyor musunuz ?

Menemende olan bir hadisenin tahkikatı Konyaya, hattâ tâ gerilere kadar uzadı. Yalnız sizin Şeyhlerinizi mi astılar ? Ya bizimkiler ? Evet yağının yanında yağsız da yandı.. Biz de bu türlü şiddet ve sürgün hareketlerini doğru bulmuyorduk. Bizler de bu gün bu türlü zihniyetlere, kanunsuz hareketlere karşı mücadele ediyoruz. Zorbalığın, zulmün her türlüsünden nefret ediyoruz! Geçmişte yapılan haklı, haksız hareketlerden dolayı Türk milletini itham edemezsiniz. Ancak o zamanki idareyi itham edebilirsiniz ?.

Millet başka! idare başka! Şurada kala kala küçük bir vatanımız ve 18 milyon halkımız kaldı. Bu bir parça vatanın şarkı garbı mı olur? Bu bir avuç milletin Türkü, kürdü mü olur ?.

Şark yok ! Garp yok ! Sadece bir vatan var! Türk yok! Kürt yok ! sadece bir millet var!...

PKİSTAN

(Dördüncü sayfadan devam3

lislere girmelerini İngiliz Hükûmetinden talep ettiler. Pakt, Müslümanları da himaye eden, Meclisteki yer adetlerini tâyin eden, noktalar gibi bazı hususları ihtiva ediyordu. Kongre - Birlik Anlaşmasının İngiliz siyaseti üzerindeki tesiri büyüktü. 1917 de, İngiliz Hükûmeti, bazı kanuni islâhat vaatlerinde bazı ekaliyet işlerindeki salâhiyeti eyalet idarecilerine devretti ve merkezle alâkasını bir dereceye kadar azalttı.

Maamafih, bu mahdut islâhatı ne Hindular ne de Müslümanlar iyi karşılamadılar.

Kongre, Gandi'nin başkanlığında toplanarak islâhatı reddetti ve 1921 de İş - Birliği - Yapmama hareketinin tatbikine karar verdi. Sevr muahedesinin şartları da Müslmanlar arasında geniş ölçüde endişe ve üzüntülere yol açtı. Müslümanlar, tanınmış vatansever Şevket Ali ve Muhammet Ali'nin liderliğinde İngilizlere karşı Kongre ile gaye birliği yaptılar. Binlerce Müslüman tevkif edilerek hapsedildi. Bu müştelerek Hindu - Müslüman hareketi Hindistandaki İngiliz idaresini temelinden sarstı. Fakat bu mücadelede meydana gelen birlik, Müslümanların, Kongere liderlerinden şüphelenmeleri üzerine, uzun bir zaman devam ettirilmedi.

Yukarda gösterildiği gibi, İslâmiyetin demikratik vasfı milyonlarca Hindunun Müslüman olmasını sağlamıştı. Fakat Müslüman idareciliğinin müsamahakârlığı olmasaydı bu miktarlar daha çok olurdu. İslâmiyetin, kast sistemine bürünmüş Hindu cemiyeti zararına olan inkişafı, Hindular için pek sıkıcıydı. Buna karşı Şudhi hareketini başlattılar.

İslâmiyetle batı medeniyetinin Hindu sosyetesiyle lüzumlu münasebetleri imkânsız kılan içtimaî maniler devam etti. Çevdri Afzal, Kongre taraftarı Ahrar lideri, «Pakistan Dokunulmamazlığı» adlı eserinde şunları yazıyor:

«Aryan ırkından olan Müslümanlar, sofu mezhebinden olan Müslümanlar, yüksek ailelere mensup Müslümanlar ve iyi tahsil görmüş Müslümanlar, Hindu sosyetesinin dokunulmaz sınıfına yapılan muameleye maruz bırakılıyorlardı. Siz bir pucca (istenilen kandan) vatanseveri veya tam manasile Gandi taraftarı olabilirsiniz, fakat bir Hinduya Müslüman olduğunuzu söylediğiniz andan itibaren «dokunulmaz» olarak ilân edersiniz, Hindular bu hareketlerini âdil olarak vasıflandırabilirler fakat Müslümanlarda da onlara karşı bir nefret doğarsa, Müslümanları suçlu tutamazlar.

Bir mülâkat esnasında merhum Kayd-ı-Azam şunları söyledi:

«İslâmiyet yalnız bir dini doktrin değil aynı zamanda, realist ve pratik bir ahlâk düsturudur. Ben hayat ve hayatta önemli olan her şeyden bahsediyorum. Ben kendi tarihimiz, mimarimiz, müziğimiz, kanunlarımız ve hukukumuzdan bahsediyoum. Bütün bunlarda, bizim görüşümüz, Hindularınkinden değil yalnız tamamiyle farklı, fakat çok defa, tamamiyle aksinedir. Bizler başka türlü mahlûklarız. Hayatta bizleri bağlıyan hiçbir şey mevcut değildir. Adlarımız, elbiselerimiz, yemeğimiz tamamiyle başka türlüdür. İktisadi hayatımız, eğitim hakkındaki fikirlerimiz, kadına gösterdiğimiz muamele, hayvanlara karşı tavrımız Biz onlardan hayatımızda farklıyız. Misal olarak inek yeriz; Hindular ise taparlar.»

Dinâvr Hindular, Urda yerine eski mukaddes Hindi dilini, ve eski mukaddes Hindi dilinin yerine de bi yazısını güçlükle kabul ettiler. Bütün - Hindistan Hindu Sabha'nın Başkanı Vir Savrakar'a göre,

«Sanskrit mukaddes bir dil, Hindi milli bir dil, Nagri de Hinduluğun yazısı olarak kalacaktır,»

Hindu milliyetçiliği daha ileri gidecek, Hinduizmin bekası için, Müslüman Kuzey-Batı Hudud'a ve Efganistana karşı muhacim niyetler edindi. Meşhur Hind ihtilâlcisi Har Dayal tarafından bu görüş bütün halka yayıldı.Lahor'daki günlük «Partap» gazetesi Mar Dayal'ın şu sözlerini neşretti:

«Ben Hindu ırkı, Hindistan ve Pancabın istikbalinin bu dört sütunda tebarüz ettiğini ilân ediyorum

1) Hindu Birliği

2) Hindu idaresi

z«K!

«Devamı var»

www.ulkunet.com

Bu adamları sallandırmalı !

Günlük gazetelerde okuyoruz! Memleketin *her tarafında bir cinayet, bir rezalet*, ırza, namusa geçme salgını var! Her gün her yerde birkaç kanlı hadise.. Yahut kansız cinayet!. «Asyanın üstünlüğü ve düşkünlüğü» adında bir kitap yazan F. G. isminde bir *avrupalı*, Osmanlı imparatorluğunun payitahtı olan İstanbulda XVI asırda, dört sene zarfında zabıtayı alâkadar edecek ancak dört hâdise olmuştur.» diyorki bu hayretlere şayan bir şeydir. Şimdi istanbulun ufak bir semtinde bir günde dört hadise oluyor Demek dedelerimiz, ecdadımız öyle boşu boşuna büyümemiş, rasgele dünyayı zaptetmemişler. Zabıta, asayiş, ahlak, adalet işleri askerî kudret ve kuvvetlerle muvazi olarak yürümüş! Şimdi her bakımdan gerilemiş vaziyettetiz. Bir hiç yüzünden büyük bir kavga, *kanlı cinayetler oluyor. Cinayet*, namussuzluk okadar çoğaldıki artık bunları yazmak için yevmi gazeteler yetişmiyor. Hadise, kelepçe, cinayet gibi hususi gazeteler ballandıra ballandıra katillerin maktullerin resimlerini basa basa birbirleriyle yarış ediyorlar. Bu gün hapishanelerde 100,000 den fazla mahkûm var!

Bizim bu yazımızda ele alacağımız mevzu çok kirli bir *mevzudur. Son* senelerde alabildiğine çoğalan menfur bir suçtan bahsedeceğiz.

BABALARIN kendi kızlarının kendi evlâdının ırzına geçmesi. Gazetelerde bu türlü hadiseleri takip edenler bilirler. Filân yerde bir baba kızının ırzına geçmiş, *filân* yerde bir baba evvelce kiralettiği kızı yüzünden hapishaneye düşmüş! 3 gün sonra aynı adam hapishaneden kaçarak diğer bir kızını lekelemiş... Ne demek bu!.. Bu nasıl kanun! Bu nasıl hapishane?.. İşlenen suça alçaklığa bak! Verilen cezaya bak! Evet kızlarının evlâtlarının canavarca ırzına geçen, hayvandan da yüzbin defa alçak olan bu adamlar, az bir ceza ile yakayı kurtarıyorlar. Mahkûmiyetleri bittikten *sonra* aynı adam diğer bir çocuğunu lekeliyor. Bu nasıl kanundur ki Bu türlü mahlukalara tekrar tekrar suç işlemek fırsatını veriyor! Bu nasıl bir cemiyet ve nizamdır, ki bu türlü *hadiseler karşısında susabiliyor*. ürpermiyor! Bir kaç deli koda ile işi savuşturuveriyor?!

Geçenlerde ziyaretine gittiğimiz bir profösörün hanımı öyle diyordu. «Ben, 20 sene yabancı memleketlerde bulundum. böyle bir şey ne gördüm ne duydum. Biz, analar, artık evlâtlarımızı babalarına dahi emanet edemiyeceğiz!.. Kadıncağız nekadar dağru söylüyordu. Bir ana evlâdını babasına teslim edemezse kime teslim edebilir?. Ne cezası efendim, ne hapis hanesi.. Böylelerini sallandırıvermeli.. Bir kaç kudurmuş köpek eksik olsun. *Başka çıkar yol yok!*

Kadın ve Cemiyet

8 inci sayfadan devam

yerde daktilo yazmıya, filân yerde bilet kesmiye, falân genel müdürün yanında cilveleşmeye git ! *İşte buna* rezalet derler başka değil! İşin daha kötüsü sinemaya gir yırtılacakmış gibi kahkahalarla gül!. Evde çocuklar ağlasın. Kocan mutbahta çalışsın. Sen evlen!, Kadın bir kere sokağa düşmüye görsün! Falan sinemaya gitti eğlendi. Falan eve gitti evlendi. Randevü verdi buluştu. Ahbap buldu, görüştü. Artık ona evi. yuvası bir hapishane gibi gelmiye başladı. Kocası da gardiyan! Git gayrı sen derdine yan!,.

Bazıları bize sorabilirler: Efendim *ne yapalım mecburiyet*, zaruret! Hem bütün çalışan kadınlar böylemidir? İşi çok mübalağa ediyorsunuz !» Diyebilirler! Hakları var! Zaruret deyince sular durur. Bizde birdenbire bütün kadınları kolundan tutup atalım demiyoruz! Yavaş yavaş !. Öyle bir hal şekli bulup öyle bir yeni nizam kurmalıyız ki, kadın kendi isteği ile sokağa, daireye evi tercih etsin Evet çalışan kadınların hepsi yukarda anlattığımız gibi değildir. Fakat namusu ile çalışan kadınlarda da dahi. zaruri olarak evlerine karşı, bir alâkasızlık, aile yuvasında bir huzursuzluk, tatsızlık oluyor. Sonra, maalesef *gidiş iyiliğe doğru* değil, kötülüğe anarşiye doğrudur.

Bir sürü erkek, genç adam, işsiz güçsüz dolaşır, iş ararken. iş yerlerini kadınlarla doldurmak herhalde akıllıca birşey olmasa *gerektir*. Hiç tavuğun horozluğa keçinin tekelik yapmağa kalkdığı görülmüş müdür ?

Hayvanlar bile vazifelerini bizdenı iyi biliyorlar. Muhaliflerimiz herşeyi zenneleştirenler. karşımıza bir sürü beylik yaldızlı sözlerle çıkıyorlar. Bu sözler hiç de hakikata, *cemiyete hâdise*lere dayanmıyor. «Yok efendim kadın hürmüş! Kadın ilâhi imiş! Kadın hürmete lâyıkmış » İlâhiliği bir tarafa bırakalım. Bu zanparaların edebiyatıdır. "Kadın hürmete lâyıkmış. *amenna*! Bizde aksini söylemiyoruz. Amma evindeki kadın, memlekete millete yiğit evlâtlar yetiştiren kadın, yuvasına, kocasına, çocuklarına bağlı olan kadın!. Ancak bu kadın hürmete lâyıktır. *So*kak sürtüğü, elinden ayak tırnaklarına varıncıya kadar boyalı kadına insanın hürmet değil tüküreceği gelir!. Kadına hürmet, bunu söyliyenler gibi, kadını otobüste, tramvayda sıkıştırarak yapılmaz. Biz bu kadın hürriyetçilerinin, feminislerin, dişiçilerin nasıl adam olduklarını biliyoruz. onlar kadını. kafes. arkasından, sokakta kafeslemek için kurtardılar !..

Biz Milliyetçi, ahlâkçı, idealist Türk gençliği kadına lâyik olduğu yeri vereceğiz. *onu* el *lâçcartlarının*, ırz namus bezirgânlarının elinden, kurtaracağız. Eski yerine, evine aile yuvasına iade edeceğiz.

Ö. Y. Ş.

Bahâdide bir âdilik daha!

S. Ali mahkemesi dolayısiyle İstanbula gelmiştik. Bu fırsattan istifade ederek *Serdengeçtinin* "8" sayısını İstanbulda bastıralım demiştik. (4-5) sayılara da ihtiyaç, hissedildi. Bu sayıların da tekrar basılmasına karar verdik. EGE Matbaası denilen bir matbaanın sahibi ile pazarlığa *giriştik. Bu zat aynı zamanda* demokratmış! "Ali Dayı" ve "Kelepçe" gazetelerini çıkarıyor.. Neyse sözü uzatmıyalım. Her iki sayıyı basacak ve bize Kurban Bayramından 3-4 gün evvel teslim edecek.. Paranın yarısı da *peşin. Parayı verdik; anlaş*tık. Bu bey bir gün sonra caydı. Yapamıyacağız, yetiştiremiyeceğiz diye..

Şaşırdık. Hay o zaman parayı alıp da dönmeliymiş! Bilemedik. Sağdan soldan o çok para canlıdır; bir kere bağlanmışsınız, biraz daha para verin de, yapsın dediler. Gittik. Kendisini gördük; biraz daha para verdik. Derdi para imiş, bu sefer vaktinde verip vermemek meselesi bile mevzubahsolmadı.. Güzel! 4-5 sayıları kendisine teslim ettik. Bu sayılar aynen dizilecek tek kapak altında bir buçuk forma olarak çıkacak! Ha bekle de bekle bizim demokrat bayrama bir gün kala (4-5) bize teslim etti. Ve "8" sayıyı basamıyacağını söyledi.

Kâğıtlar matbaaya getirilmiş bekliyor, biz mecmua bekliyoruz. Paranın yarısı verildi. Tam işin ortasında sayın patron caydı. Vay efendim böyle mecmua görmemiş, her yanı tıklım tıklım yazı imiş! Bir *santim boş yer yokmuş!* Satırları saymış şu kadarmış! v. s.v.s. Be adam vaktiyle nümunesini *gördün, paranın yarısını* aldın! Kâğıdı buraya getirttin.. Bu döneklik ne?. Kâr etmedi! İşin *en kolay tarafını, en baş*tan sayma yaklda, sürünüüre sürünüüre yaptı, paranın da üstünü vermedi. Bir hammal tuttuk. Kağıtları başka bir matbaaya taşıdık. Oyalandık! O kadar masraf yaptık. Hep bu sayın demokratın yüzünden..

www.ulkunet.com

Gülünç Hakikatlar

Anadolu öküz mü?!

Kadıköye, Anadolu toprağına ayak basar basmaz, hemen bir öküzle karşılaşırsınız! Evet bir öküz heykeli ile!.. Halbuki karşı tarafta, Avrupa kısmındaki uçta Sarayburnunda Atatürk'ün heykeli var!.. Bir tarafta öküz! Bir tarafta insan! Karşıdakiler bizi, Anadoluyu öküz olarak görüyorlar galiba!.. Böyle görmeselerdi Anadoluyu öküzle temsil etmezlerdi!.. Mamafih hakları da yok değil!. Yıllardır boyunduruk altında inliyen o. Çifti süren o! İstanbulu besliyen o.. Yani Anadolu.. Karşıdakiler sadece emrettiler, saltanat sürdüler, yediler, içtiler... Şimdi Anadolunun niçin öküzle temsil edildiğini daha iyi anlamış bulunuyorsunuz değil mi?

Falih Rıfkı Atay Parti Kuruyormuş!

"Ulus" başyazarlığından atıldıktan sonra F. Rıfkı C. H. P. darılmış, cephe almış. Son günlerde bir parti kuracağı da söyleniyor. Dolaşan şayialara göre parti merkezi İstanbulda Şengül hamamına yakın bir yerde olacakmış. Hattâ son günlerde üstadın başkanlığı altında, kubbeli bir yerde, bir toplantı yapılmış, üstadın bu gibi işlerle uğraşacak zamanı geçtiği, bir hayli yaşlandığı halde kendisini bir çok gençler desteklemişler... Arka çıkmışlar... Ne diyelim! Allah destekçilerini arttırsın!..

12 ton Oyun Kâğıdı

12 kilo değil, 1200 kilo değil 12000 kilo, oyun kâğıdı.. Geçenlerde yevmi gazetelerin birinde okumuştum. "Bugün gemilerden boşaltılan eşya" başlığı altında, verdiği bir haberde 12 ton da oyun, kumar kâğıdının geldiğinden bahsediyordu.. 12000 kilo kumar kâğıdı! Vay babam vay! Memleketi baştanbaşa kumarhaneye çevirdiler desek, bize, mubalâğa yapıyorsun, hattâ yalan söylüyorsun diyeceklerdi.. Belkide iftira suçundan mahkemeye vereceklerdi...

Defter Ziyaret edilir mi?

Diyanet İşleri Başkanı dinî bayramlarda şefi ziyarete gidiyor; güzel ve doğru bir şey!. O ziyarete gidiyor amma öteki karşılıyor mu, kabul ediyor mu? Ne gezer!.. Derhal önüne bir defter çıkarıyorlar, bu deftere imzasını atıp dönüyor.. Bu şahane defter "defter-i mahsusa" imiş! Ne olursa olsun! Alt tarafı defter değilmi? On sekiz milyon müslüman Türkün dinî reisinin bir defter tarafından karşılanması.. Bu az hakaret değil doğrusu...

Haydi devlet lâik diyelim; tabiatiyle devlet şefi de lâik olacak; bunu, da kabul ettik. Fakat bizim reis değil de hıristiyanların reisi, meselâ haşmetlû Athenagoras gelseler, şeref verseler, o zaman ne lâiklik kalır, ne bir şey! Karşılamalar, sarmaş dolaş olmalar, muhabbetler bir arada fotoğraf çektirmeler, gırla gider. Bizimkiler lâik lâik amma yalnız bize, müslümanlara karşı!..

Diyanet işleri reisinin yerinde ben olsam vallahi o tarafa doğru bir adım bile atmazdım. Amma makamımdan olacakmışım, amma altımdaki otomobilimi alırlarmış, alsınlar!..

Muhterem reis bizi af buyursunlar, acaba sırat köprüsünü de hükümetin verdiği otomobille mi geçecekler?!. Böyle bir içtihada mı vardılar. Doğrusu çok merak ediyoruz!...

Dinî selâbetini yakından bildiğimiz muhterem reisin bu hareketinde başka bir mâna arana....

Atatürkü Yaşatma Cemiyeti...

Vaktiyle Atatürkün sağlığında İstanbulu ve Ankarayı dolaşan bir ecnebi, heykelleri görerek "Yazık" demiş. "Atatürk ölmüş!" Bunu duyanlar hayır, hamdolsun yaşıyor efendim, demişler. "Öyleyse siz öldürmüşsünüz! Bu heykeller ne?!... diye, itiraz etmiş!.

Tıpkı onun gibi, memlekette hâlâ Atatürk bir otorite iken, onun inkılâpları yürürlükte, onun kadrosu iş başında iken ölümünden 8-9 sene sonra "Atatürkü Yaşatma Cemiyeti" diye bir cemiyet kurulmasın mı? 3-5 kişi toplanmış Atatürkü yaşatacakmış!.. Atatürkün hâtırasına karşı hürmetsizlik olsa olsa bu kadar olur! Fakat madem ki böyle bir cemiyeti kurmak lüzumunu duymuşlar. Bu vaziyete göre Atatürk cemiyet kurmakla yaşatılmıya ihtiyacı olacak kadar ölmüş! Şimdi bir nispet, yenilerin deyini ile "orantı" yapalım. Ebedi Şef 8 senede ölürse, ebedi olmıyan.. Kaç senede ölür? Şimdiden bir yaşatma cemiyeti kurulması tavsiye olunur...

İstanbul Sergisi

İstanbulda bir sergi açıldı. Sergide İstanbulu çırılçıplak bir kadın heykeli temsil ediyor. Sanki Beyoğlundan, geceli gündüzlü işliyen namütenahi fuhuşhanelerden bir tane sürtük getirilmiş, orada putlaştırılmış!. Bizim bildiğimiz, İstanbul denilince insanın aklına minare, cami, kubbe gelir. İstanbul her yerde, her şeyde cami ve minare ile temsil edilir. Bu ne demek? İstanbulu minareden, camiden, ardan, hayadan soy! Bütün perdeleri kaldır. Bir fahişe ile temsil et!.. Bu bapta ne söylesek az!.. Sonra ikinci mesele: Sergi baştan başa bir öğün bir yaldız! Ne idik? Ne olduk? nümayişi gibi bir şey!,

Son 25 senede yapılanlar, o kadar şişirilmiş ki, insan geze geze bitmiyor. Buna mukabil koskoca şanlı XVI asır karanlık bir odaya hapsedilmiş! Bir harita ve birkaç hayali resim. XVII, XVIII nci asırlar hakeza! O kadar silik donuk, karanlık ve biçare.. XIX ve XX asırlar bir harabe.. Sonra efendim bir Cumhuriyet güneşi doğuyor! Öyle şeyler yapılıyor ki akla hayale sığmaz!.. Ben anlatamam ki bir görmeli.. 3 kıta ve yedi denize hükmeden imparatorluğun payitahtında, koskoca tarihin, anlı şanlı ecdadın inkârını bir daha gördük...

Hanımefendi Uyuyorlarsa, Makineleri Durduralım!..

Sözü, sohbeti yerinde birkaç ahbap bir araya gelmiş konuşuyorlardı. Bir aralık söz, Atatürk'le onun gözdelerinden birine intikal etti. Henüz doğru dürüst okuyup yazması olmadığı halde, âni ve baş döndürücü bir hızla öğretmenlik mertebesine yükseliveren bir bayancık; bir zamanlar, âdeta bir Kösem Sultan hayatı yaşıyormuş... Hem öylesine bir yaşayış ki, bir dediği iki olmaz, kimse ondan şikâyet edemezmiş...

Kendisini yakından tanımak bedbahtlığına uğrayanların anlattıklarına göre, valisinden belediye reisine, parti başkanından matbaacısına kadar bütün halk, bütün şehir; bu çiçeği burnunda nâzendenin, bu meşhur ve maruf öğretmenin (!) emrinde imişler.

Boru mu, zamanın hükümdarına gözde olmak?.. Sıkı mı, bir gözdenin emirlerine itaat etmemek?..

Neyse efendim, o sıralarda adı dillerde, sevgisi gönüllerde dolaşan bu maruf ve meşhur bayancığın emrine muazzam bir otelde hususi bir daire tahsis edilmiş...

Bizim yeni gözde, misafir edildiği bir Anadolu şehrinde bazan havalandıktan, bazan kovalandıktan sonra, vakitli vakitsiz oteline dönerek istirahat buyurmaktadır.

Otelin altında da günlük gazete ve daha başka şeyler bastığı için - gece, gündüz çalışmak zorunda olan bir matbaa mevcut...

Aksilik olacak ya, haşmetli gözdenin akar suya nâzır bulunan müdebdep ve mü-

Devamı kapakta

www.ulkunet.com

ÜLKÜnet

SERDENGEÇTİ

TÜRKİYENİN EN CESUR VE ATEŞLİ MÜCADELE DERGİSİ

ÖZÜ BİR - SÖZÜ BİR - YÜZÜ BİR

ARKADAŞ! KÖTÜ NİYETLERE ŞER KUVVETLERE KARŞI MUKADDES BİR CIHAD AÇANLARIN, BU YOLDA PERVASIZCA YÜRÜMİYE YEMİN EDENLERİN, SAFINA, SERDENGEÇTİLER KAFİLESİNE SEN DE KATIL.

AZİZ OKUYUCU: SERDENGEÇDİYE ABONE OL!. ABONE BUL!. Adres; P. K. 353 Ankara

zeyyen dairesi tam matbaanın üstüne tesadüf etmiş... Makineler harıl harıl işlemekte, fakat zamanın kibar (!), nazik (!), ve nazlı Kösem Sultanı; gürültüden rahatsız olmaktadır. Bir gün böyle, beş gün böyle.. Bakıyor ki, olacak gibi değil... Hemen otel garsonunu huzuruna çağırarak şu emri veriyor:

— "Git, matbaacıya söyle: Ben burada uyurken bir daha makineleri çalıştırmasın. Zira, gürültü patırtıdan uyuyamıyorum. Vazifemin başına gittiğim zaman, çalıştırabilir!.."

Bu katî, emir, derhal patrona ulaştırılıyor. Ses çıkarmak, itiraz etmek, kimin haddine... Ferman, büyük yerden...

Bu emri şâhaneyi alan zavallı patron, gökleri titreten bir "ah!" çekerek, ister istemez:

— "Peki!" demiş...

Başka ne desin adamcağız?..

Memlekette tek partinin ve tek adamın hâkim bulunduğu bir devirde, ses çıkarmıya, itiraz etmiye imkân var mı?... Bu durum karşısında, yapılacak şey şudur: Verilen emre kayıtsız, şartsız itaat!..

Uzatmıyalım, bu mühi m(!) hâdiseden sonra bizim hasna ve müstesna gözdenin sadık bendeleri arasına karışan biçare patron, her gün otele şu haberi göndermiye başlamış:

— "Hamfendi uyuyorlarsa, makineleri durduralım!.."

Aman Yarabbi!.. Meğer şu sahipsiz, şu garip vatanda neler olmuş da, bizim haberimiz yokmuş...

Kime Dokunduksa Gitti!

Neye dokunduksa ateş aldı:

Allahın bi rlûtfu mu, tesadüf mü, nedir bilinmez! Biz kime dokunduksa ya hakikaten öldü! Yahut rezil rüsva oldu. Serdengeçtinin "5" sayısındaki ibret levhasını okuyanlar bilirler. İlk sayıda fakülte meselesine dokunmuştuk. Fakülteledeki kızıl kadro çöktü. 7 şube kapatıldı. Yine aynı sayıda "çocuklarımız her hafta Ayşe abla" nın başkanlığı altında radyoda kopiller gibi havlatılıyor, insan mı yetişriyoruz köpek mi?" başlıklı bir yazımız vardı. Atılan taş tam hedefe isabet etti. F. Rıfkı - A. Ali Yücel hakkındaki yazılarımızdan sonra bu iki siyasi mevta haline geldi.

Düziçi köy enstitüsündeki bayrak hâdisesini ele aldık; bu enstitünün kadrosu dağıtıldı. "7" sayımızda "at koşuları kumarın en menfurudur; bu kumar üzerimize dörtnalla geliyor, felâket ve sefalet getiriyor" başlıklı at koşuları ve himayecileri hakkında şiddetli bir yazı neşretmiştik. Hemen bu yazıdan iki gün sonra, İstanbulda, at koşularında Veliefendi çayırındaki tesisleri halk ateşe verdi. Sonra Serdengeçtiyi okuyan binlerce genç insan ateş kesildiler! Hepsi birer Serdengeçti oldu. Hamdolsun! Allaha binlerce şükür. Bu bizden değil, ondan! Biz alelâde bir vasıtayız!..

BAYİLER!...

Bayiler! Bayiler Bayiler! Bizim hesapları görmiyen bayiler!. Siz bizim hesapları görmezseniz biz sizinkini göreceğiz!.. Bu mecmuayı okuyan 40.000 kişinin huzurunda Serdengeçtice söz veriyorum. Gelecek sayıda sizi teşhir edeceğiz!.. Hem nasıl teşhir!. Bir bayiler resmigeçidi hazırlıyoruz!. Hepsini sırat köprüsünden geçmiye davet edeceğiz. Ceplerinde Serdengeçtilerin parası olanlar, ağırlıklarından hazırladığımız cehenneme efkârı umumiye cehennemine düşecekler!. Sabır, sabır, Sabır!.. Sabrın sonu selâmetmiş!.. Bu sefer kıyamet olacak!.. Hemde ne kıyamet.. Haydi biz sabrettik. Midemiz sabretti. Günde bir defa yemek yedik. Ayaklarımız sabretti. Çorap giymedi. Vücudumuz sabretti; palto giymedi. Nefsimiz sabretti, eylenceye gitmedi. Hapishaneye düştü bekledi. Fakat hükûmet sabretmez!. Ya para ya hapishane der. Kâğıtçı, matbaacı sabretmez! para para der! Biz de bu işler için, şu mecmuanın devamı için, şu davanın yüzü suyu hürmetine, hiç sevmediğimiz iki yüzlü lânetin adını ağzımıza alıyoruz! Para, para, diyoruz!.. Bizi günaha sokmayın, paraları gönderin...

SERDENGEÇTİ

Serdengeçti yayınları

"TÜRKLÜĞÜN PERİŞAN HALİ"

Serdengeçti Osman Yüksel, bütün şiirlerini bu adı taşıyan bir kitapta toplamış bulunuyor. Kitap şiir kitabından ziyade bir dava kitabıdır. Serdengeçercesine kendini bir davaya vermiş olan adamın kitabı. Kitapta bugünkü Türklüğün perişan hali dertli bir gönül, içli bir üslûpla anlatılır. Yaşanır, yaşatılır.. Bütün ağıtlar, ağlayışlar, söyleyişler Türklük üzerinedir. Bu kitaptada aynı zamanda, hapishane köşelerinden, hür serazat hayatlardan, vahşi dağ başlarından sesler, Yunusun yollarından nefes er dinliyeceksiniz. Dergideki şiir ve yazı mezkûr kitaptan alınmıştır. Basılmaktadır. Kitapta Serdengeçtinin resmi, de vardır. Bayilerde 100 kr. satılacak olan bu kitabı okuyucularımız 80 kr. posta pulu mukabilinde bizden tedarik edebilirler. Haberleşme adresi Serdengeçti'nin adresidir. P. K. 353 Ankara.

BOZKURTLARIN DİRİLİŞİ

Yazan: Nihal Atsız

Bu heyacanlı kitabı okuyucularımıza hararetle tavsiye ederiz.

Abone şartları :
Sayı hesabı iledir. 6 sayısı 150, 12 sayısı 300 kuruştur.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
OSMAN YÜYSEL

Muhabere ve havale adresi :
SERDENGEÇTİ P.K. 353 - Ankara

İdarehane :
Hamamönü: Kutlu Apartman
No. 209
ANKARA

Fiyatı : 30 kuruştur

www.ulkunet.com